

PONÈNCIA
Política

2022

Equip redactor:

- ▶ Aleix Sarri (coordinador)
- ▶ Joan Canadell
- ▶ Francesc Dalmases
- ▶ Míriam Nogueras
- ▶ Josep Rull
- ▶ Mònica Sales

Aquest document té present el respecte per la diferència de gènere i l'ús no sexista del llenguatge. El fet que no hi hagi la duplicitat (el/la) o altres formes lèxiques que diferencien el masculí/femení respon a la voluntat de fer referència a totes les persones, tenint en compte sempre el conjunt d'homes i dones.

ÍNDEX

1. JUNTS, EL PARTIT DE L'1 D'OCTUBRE

i una constatació prèvia: preservar la nació, garantir el benestar

2. UN ESTAT PER UN PAÍS MILLOR

- a) Governar com un estat
- b) Llengua, mitjans i cultura
- c) Ajuntaments i entitats municipalistes: eines de construcció nacional massiva
- d) L'escola catalana i la sanitat
- e) Drets civils i polítics
- f) Els greuges de l'Estat espanyol
- g) Sistema Econòmic: el petit comerç i les Petites i Mitjanes Empreses
- h) Potencial d'estat
- i) El benestar d'un poble i la igualtat d'oportunitats
- j) Memòria històrica
- k) Països Catalans: més enllà de la frontera autonòmica
- l) Barcelona: de capital de la nació a capital d'estat

3. UN CAMÍ VIABLE CAP A L'ESTAT CATALÀ

- a) Mandat i lliçons de l'1-O
- b) L'exili i el Consell per la República: una institució republicana
- c) Del llenguatge als fets
- d) Preparem-nos, la segona volta de l'octubre i el desbordament democràtic:
  - D.1. La taula de diàleg i el balanç de l'acord de govern
  - D.2. Les relacions amb el govern i l'Estat espanyol
  - D.3. Política de pactes
  - D.4. Sobre els represaliats: una política antirepressiva per al 99%
  - D.5. Espoli fiscal i deute històric
  - D.6. Sobirania energètica, consum estratègic i desconexió econòmica
  - D.7. Internacionalització permanent
  - D.8. El rol del Govern de la Generalitat
  - D.9. Els factors externs: Escòcia, els tribunals internacionals i la crisi econòmica
  - D.10. La Declaració d'Independència: una decisió col·lectiva

4. CONCLUSIÓ: O INDEPENDÈNCIA O INDEPENDÈNCIA

1. JUNTS, EL PARTIT DE L'1 D'OCTUBRE

L'1 d'Octubre, el dia que ens vam sentir poble com mai. El dia que la nostra voluntat de ser lliures va desbordar qualsevol previsió. Perquè en aquest trajecte cap a la independència de Catalunya hi ha una constant inalterable: la gent sempre hi és, amb determinació, amb fermesa, apassionadament, esprement tots els instruments d'expressió democràtica a l'abast malgrat riscos i amenaces.

Aquells que es van imaginar —i van perpetrar— un 1 d'Octubre sanguinolent es pensaven que es trobarien un poble pusil·lànim, un poble temorenc, vençut, agenollat. Però es van trobar un poble digne, un poble dempeus, hereus de generacions i generacions de catalans i catalanes que han lluitat i han glatit per la llibertat de Catalunya.

L'1 d'Octubre de 2017, milers d'onades d'esperança, pacíficament i cívicament, van abraçar les urnes i van prendre part en el moment fundacional de la República, de la Catalunya Estat, que volem culminar. Persones de procedències ideològiques fins i tot als antípodes, d'orígens territorials diversos que, tanmateix, han volgut que aquesta fos la seva terra i la terra dels seus fills —en un país on no es pregunta d'on venim, sinó on volem arribar plegats en progrés, justícia social i llibertat. La gent del sí i la gent del no. Les imatges, els sons, les paraules, els gestos, les actituds individuals i col·lectives d'aquell dia són una font perenne d'inspiració.

L'1 d'Octubre va ser un referèndum. El seu mandat democràtic continua vigent fins a ser desplegat, i ha de ser una prioritat política, o fins que hi hagi un altre referèndum acordat sota l'empara de la comunitat internacional. Per a Junts no hi ha cap altra opció que refermar-nos en aquella victòria democràtica que ja és un patrimoni immaterial del conjunt de la nació catalana.

Junts per Catalunya neix, doncs, amb aquesta vocació i amb l'aprenentatge col·lectiu que la unitat fa poderosa i guanyadora la causa de la llibertat de Catalunya.

En moments excepcionals —i d'excepció—, eines excepcionals.

Perquè guanyar la seva llibertat és el repte més extraordinari —

més excepcional— a què pugui aspirar una nació.

Perquè afrontem uns moments en què l'Estat espanyol ha conculcat els drets i les llibertats fonamentals. La seva debilitat estructural l'ha abocat a haver de desmantellar el seu propi estat de dret per combatre unes idees legítimes defensades pacíficament. L'empresonament i exili del govern de Catalunya i dels dirigents de les entitats amb qui es va fer possible l'1-O, l'espionatge, les retallades a la llibertat d'expressió, al dret de manifestació o al dret de representació política, les causes judicials obertes contra la dissidència política i el lawfare, les detencions irregulars..., formen part, malauradament, d'una quotidianitat absolutament incompatible amb els paràmetres propis de democràcies europees consolidades. I això no solament ens interpel·la als independentistes. Ha d'interpel·lar tots els demòcrates i ha de generar una estratègia per plantar cara a aquesta repressió.

Per això, Junts per Catalunya ha decidit defugir de la confortabilitat de bastir un espai ideològicament compactat per oferir-se al conjunt de la societat catalana com un instrument, plural, transversal i amb vocació d'expressió majoritària, per culminar allò que vam iniciar, junts, juntes, l'1 d'Octubre de 2017.

Deia el canceller alemany Helmut Schmidt que els pares tenen el dret i el deure de lluitar perquè els seus fills tinguin “les espatlles més amples del que ells han tingut”. Aquest és el nostre objectiu amb majúscules: la Catalunya del progrés, el benestar, la prosperitat i la igualtat d'oportunitats per a totes les persones que la integren, que la fan nació. Per als que hi som i, sobretot, per als que han de venir.

Una constatació prèvia. Preservar la nació, garantir el benestar

Junts per Catalunya és un partit hereu d'aquest gran corrent de país que ha representat el catalanisme polític, des de l'aportació dels diversos espais ideològics que l'integren. Un batec de progrés, de justícia social, d'agenda modernitzadora. Aquesta és la nostra força.

Un catalanisme polític que, de manera molt majoritària, ha evolucionat cap a l'independentisme català.

En aquest context, val la pena iniciar aquesta ponència reforçant les bases conceptuals d'allò que, avui, com a Junts per Catalunya ens porta a ser i a fer.

La transversalitat, com a identitat ideològica del partit.

Junts per Catalunya és una nova organització política que neix com a conseqüència del Referèndum de l'1 d'octubre de 2017 i que, com el mateix nom indica, té la vocació de recollir la voluntat unitària i transversal que la societat catalana va expressar, al voltant d'aquest esdeveniment, per assolir la independència del nostre país. Aquesta voluntat implica superar els límits dels partits tradicionals de base ideològica i construir una eina política capaç d'innovar, adaptada als nous reptes que planteja el segle XXI, oberta i d'organització radicalment democràtica i transparent, capaç d'integrar tots aquells que volen treballar per assolir la independència de Catalunya tan aviat com sigui possible, però també utilitzar el petit marge de poder polític autònom per millorar la vida de la gent i transformar el país en la perspectiva de la República que volem, des dels principis de la llibertat i l'equitat. A més, Junts es compromet que els seus electes i càrrecs públics estableixin sistemes que permetin passar comptes de la seva gestió als votants. Per això Junts millorarà les seves eines de comunicació, preparant i divulgant en documents sintètics que permetin a la societat conèixer millor els posicionaments de la formació.

D'altra banda, vivim una crisi sistèmica dels partits tradicionals a causa de la globalització i dels grans canvis socials, polítics, econòmics i tecnològics que l'han acompanyat. A Catalunya, a més, l'acció política del moviment independentista durant la darrera dècada ha sacsejat profundament el sistema de partits instaurat durant la Transició, i s'han creat les condicions per a l'aparició de noves organitzacions, com ara Junts. Vivim en un món cada vegada més polaritzat en què emergeix la lluita descarnada entre la democràcia avançada i l'autoritarisme més retrògrad, entre el progressisme i la reacció. En aquest context les fronteres entre forces polítiques i ideologies tradicionals es desdibuixen i més aviat s'estableixen entre els partidaris dels valors republicans (llibertat, igualtat, fraternitat) i els partidaris de les noves formes de tirania. Així mateix, veiem com molts dels nous valors

de progrés i d'aprofundiment democràtic, de primera magnitud, com el feminisme i l'ecologisme, i també la lluita contra les desigualtats, són assumits de manera transversal, cosa que implica la possibilitat d'arribar a acords fonamentals entre els diferents corrents. En aquest sentit caldrà definir quines són les referències ideològiques comunes i compartides pel conjunt del partit, i això inclou també els afiliats que no estiguin adscrits a cap corrent. Entenem que aquest corpus pot anar variant amb el temps i que correspondrà a l'espai de diàleg permanent dels corrents enriquir i actualitzar les referències comunes. Per tal de garantir que la transversalitat sigui efectiva, Junts s'ha de comprometre a respectar les referències ideològiques que sense ser comunes siguin pròpies i definitòries de qualsevol dels tres corrents ideològics. El reconeixement de la transversalitat del sobiranisme, doncs, porta Junts a afirmar que un element constitutiu bàsic de la identitat de la nova organització és la pluralitat expressada en els tres grans corrents ideològics del segle XX: el liberalisme, la socialdemocràcia i l'espectre divers aplegat en l'epígraf "esquerra", d'origen marxista i postmarxista. Aquests corrents han demostrat al llarg del temps, i malgrat les crisis i els canvis, que han sobreviscut gràcies a una gran capacitat de resistència i a una certa capacitat d'afrontar els reptes actuals.

Per tant, estem convençuts que el diàleg entre aquests espais ideològics clàssics ha de generar debats i consensos útils per encarar el nostre futur. Un bon exemple n'és el debat en curs sobre l'evolució del sistema capitalista i les diferents alternatives per combatre la concentració monopolística, les crisis financeres i l'espoli dels recursos naturals. Dit d'una altra manera, com defensem conjuntament la democràcia i l'estat del benestar? Sense pretensió de ser exhaustius, volem citar alguns d'aquests reptes globals a què la humanitat s'enfronta i que han de ser matèria de debat i posicionament tant de la societat catalana com, naturalment, de Junts per Catalunya. Els corrents ideològics hauran de propiciar aquests debats, cadascun des de la seva visió, i col·laborar a establir la posició i l'acció política del partit quan s'escaigui. La voluntat és de posar les persones i el planeta al centre de les preocupacions dels tres corrents:

- El canvi climàtic i el decreixement

- L'aprofundiment de la democràcia
- El feminisme i les qüestions de gènere
- Els moviments migratoris
- La globalització de l'economia i la redistribució de la riquesa
- El control dels poders econòmics i la lluita contra la pobresa: la renda bàsica
- Els avenços científics i el debat ètic
- La resposta global a les pandèmies
- La tecnologia i el treball
- La crisi del model Estat-Nació (pèrdua de poder dels estats) •
- Laïcisme versus integrisme religiós

Com és obvi, la majoria d'aquests reptes sobrepassen les fronteres nacionals i estatals, i afecten la humanitat sencera, de manera que n'hauríem d'adquirir consciència i col·laborar a donar forma política a aquest nou demos universal, per tal de fer efectiu un espai compartit de cooperació, de lluita i d'intervenció, tant en l'àmbit europeu, prioritari, com més enllà. Fer front de manera solvent a aquests reptes requereix una eina política, un partit, plural i divers, amb voluntat d'aprofundir permanentment en la innovació democràtica, tant pel que fa a les relacions internes com a la relació amb la societat a què pertany. En aquest sentit serà fonamental l'ús de les noves tecnologies, en línia amb el que anomenem la "República digital", que permetrà un diàleg permanent, ric i divers amb els militants i amb la ciutadania.

L'objectiu i la raó de ser del catalanisme, des dels seus orígens fins ara mateix, d'una manera a la vegada fundacional i permanent, és garantir la pervivència de la nació catalana i aconseguir el màxim benestar per als catalans. Per tant, des d'un primer moment i d'una manera constant, el catalanisme ha considerat que aquesta pervivència de la nació, de la identitat nacional compartida, anava i va lligada a una oferta de progrés i de justícia social per a tots els seus integrants i per una assumpció dels valors de la modernitat, que és on aquest progrés s'ha demostrat possible: la llibertat, el pluralisme, l'acceptació de la diversitat i el respecte als drets de les persones. Aquest és el fil comú que ha traves-

sat la història del catalanisme fins al present i el que li dona una perspectiva de futur i el que ha donat un substrat comú a les diverses formes que aquest catalanisme ha adoptat i adopta al llarg del temps. Perquè precisament el que ha permès a Catalunya, a diferència d'altres entitats nacionals europees, mantenir la seva identitat específica ha estat la plena incorporació a la modernitat. Una llengua, una cultura, una identitat, que venen de lluny en la història, però també unes transformacions socials i econòmiques en època moderna que en recullen el testimoni i l'adapten al temps. Avui hem d'assolir també la plena incorporació de l'independentisme català en la lluita mundial per la democràcia. És la mateixa lluita.

Catalanisme polític i independentisme

A partir d'un cert moment, i d'una manera ja irreversible, aquest catalanisme constata que aquests objectius de preservació de la identitat i de progrés col·lectiu presidit per una voluntat de justícia només són assolibles, en els nostres temps, si tenen al seu favor l'acció del necessari poder polític. Certament, no és tan sols a través de l'exercici del poder polític institucional que es poden dur a terme aquests objectius. Però en qualsevol cas necessiten també el compromís d'un poder suficient, d'un autogovern suficient. Neix així el catalanisme polític, amb la convicció que la pervivència de la nació i el progrés dels ciutadans necessita institucions pròpies i eines específiques d'acció política, com són els partits, però no només els partits. "Cal un catalanisme en totes les seves formes: social, cívica, cultural, econòmic, esportiu i emocional". Però cal també imprescindiblement un catalanisme polític. I aquest catalanisme polític és per definició d'una manera gairebé inevitable sobiranista: la nació és el subjecte de la sobirania i, per tant, correspon als catalans decidir quina és la fórmula d'autogovern més útil per aconseguir els objectius fundacionals de preservar la identitat i garantir el progrés i la seva justa distribució.

En aquest marc, l'independentisme és aquella evolució del catalanisme i del catalanisme polític que considera, per convicció inicial o per constatació històrica o actual, que aquests objectius de preservació de la nació, defensa de la catalanitat i de garantia del benestar compartit només es podran assolir amb les eines

d'un estat propi independent, perquè Espanya no és, ni vol ser, ni vol permetre que pugui arribar a ser l'estat en què són possibles aquests objectius. Espanya, històricament, i amb períodes d'intensitat diversa, ha renunciat a ser l'estat dels catalans, l'estat en què els catalans puguin fer possibles aquests objectius de manteniment d'una identitat nacional i cultural pròpia, i d'una oferta de progrés i benestar per als seus ciutadans. Al contrari, en gran part dels últims quatre segles i malgrat el que s'ha volgut vendre de la suposadament modèlica transició, l'Estat espanyol, en totes les seves formes, ha combatut aquests objectius. No tan sols no els ha afavorit, sinó que els ha mirats d'abatre. En definitiva, l'independentisme creix quan un sector ampli dels catalans considera que els objectius fundacionals del catalanisme, en termes d'identitat i de progrés, només es podran dur a terme plenament si es disposa de l'instrument d'un estat propi. Una nació que avui necessita un estat. I Espanya no és ni vol ser aquest estat. Cal construir-ne un de propi. La independència no serà, doncs, l'objectiu. L'objectiu és la nació i el progrés, però la independència n'és l'instrument, la condició necessària i imprescindible —no l'objectiu per se.

De fet, el creixement del sentiment independentista s'ha produït per dos factors essencials. El reforçament de la nació, de l'adscripció nacional, del sentiment de pertinença, a través de la creació i de l'acció d'estructures fortes de país, tant en els mitjans de comunicació, la cultura o les institucions, com en l'economia i el sistema escolar. Com més forta és la nació, més alt és el sentiment independentista. La mobilització civil de la societat catalana i l'acció de govern des dels anys vuitanta va servir per enfortir la nació i és una causa clara de l'increment del sentiment independentista. Però aquest sentiment independentista creix també quan la població catalana té la convicció que l'actuació de l'Estat espanyol és un obstacle per al progrés col·lectiu i per al manteniment de la seva identitat nacional. Quan l'estat ataca la presència pública de la llengua, quan nega les infraestructures imprescindibles per al progrés, quan Catalunya acumula un dèficit fiscal injust i insostenible, la demanda d'independència política es fa més visible. Si l'objectiu del catalanisme ha estat sempre preservar la nació i el progrés, l'independentisme puja quan la societat catalana té una consciència nacional més forta, quan la

nació està més travada, quan té al seu abast horitzons de progrés i de justícia abastables, però té al mateix temps la convicció que l'acció política, econòmica i cultural de l'Estat espanyol són els principals obstacles per complir aquests objectius i està disposat a lluitar pels drets col·lectius dels catalans.

Un nosaltres inclusiu

Si preservar la nació i garantir-ne el progrés és el fonament sobre el qual s'alça el catalanisme i, per tant, també el catalanisme polític i l'independentisme que en deriva, cal determinar quina és el concepte de nació sobre el qual se sustenta. No tant el concepte teòric o doctrinal, sinó el concepte operatiu i pràctic que ha marcat l'acció d'aquest catalanisme i que n'orienta la perspectiva de futur. El concepte de nació amb el qual ha actuat el catalanisme durant més de cent anys està basat en el sentiment de pertinença, en la participació en un "nosaltres" compartit, que té per pilars essencials la voluntat i la identitat cultural, fonamentada en la llengua.

Si la catalanitat era definida per Vicens Vives com la voluntat de ser, el catalanisme treballa sobre la voluntat de ser-ne. La pertinença a la nació està vinculada amb un acte de voluntat, amb una adscripció voluntària. No ve marcada pel lloc de naixença, pels orígens, pels cognoms, per la religió, pel color de la pell, per trets personals que et situen imperativament en l'àmbit de la nació. No és una identitat de la sang, impossible d'adquirir i impossible de perdre. I en això és bàsic i significatiu que la definició pràctica d'aquesta identitat hagi estat vinculada amb la llengua i la cultura, perquè les llengües es poden aprendre i aprendre'n una no vol dir oblidar-ne una altra. La llengua i la cultura no es fonamenten en una exclusió, sinó en una inclusió, són acumulatives. Catalunya es caracteritza, doncs, per la seva diversitat d'origen, de llengua, de gènere, cultura o orientació sexual. Totes i tots els que residim a Catalunya som catalans, sense diferències. Volem una Catalunya inclusiva on tothom tingui cabuda i per això lluitem pels drets dels diferents col·lectius que hi viuen: infants, joves, persones amb discapacitat, migrants...

I en la mesura que no és una identitat de sang esdevé una identi-

tat de lloc i, per tant, una identitat d'acollida, una identitat a què són convidats tots aquells que comparteixen un lloc. I en la mesura que aquesta identitat, aquest projecte nacional, està vinculat amb una idea de progrés col·lectiu i individual, amb una proposta de benestar i de justícia per als ciutadans, amb una manera de fer diferent basada en l'ascensor social i el desenvolupament potencial de l'individu i la nació, l'oferta d'aquest progrés i d'aquest benestar esdevé també una incitació a incorporar-se al projecte nacional, a ser-ne part, a triar voluntàriament la pertinença.

Els darrers anys, a més, l'evidència dels greuges persistents i la repressió de l'estat, que afecta tots els catalans independentment de la seva ideologia, també ha esdevingut un element més d'aquest sentiment de pertinença i de projecte compartit. La desinversió conscient i sistemàtica i la repressió patida dels drets civils i polítics han esdevingut també factors importants en aquesta identitat compartida.

Aquesta idea operativa de la nació entesa com una suma de voluntats i d'adscripció a una identitat cultural —que es pot adquirir i que és compatible amb altres identitats culturals a les quals no cal renunciar— ha estat especialment útil al catalanisme en dos segles marcats per un creixement demogràfic fonamentat en la immigració. Si el concepte de catalanitat, de nació catalana, hagués estat inaccessible, tancat, ètnic, religiós, de sang..., la nació catalana hauria desaparegut o hauria esdevingut marginal en el propi territori en dos segles, a banda que l'aportació immigratòria a la demografia del país ha estat extraordinària, en termes planetaris. L'acollida i l'arrelament és un tret essencial de la identitat catalana. I no és una proclamació teòrica o propagandística. És una constatació en la història del país en els dos darrers segles, com a mínim.

A més, és important destacar que, com dèiem abans, la pertinença a la nació és voluntària i, per això, per Junts per Catalunya, els drets socials dels ciutadans del nostre país van lligats a la ciutadania, independentment que se sentin catalans o no. Tanmateix, entenem que reforçar el sentiment i adscripció al col·lectiu, a la nació catalana, ens permet avançar més ràpid i millor en els reptes col·lectius (la independència de Catalunya, les infraestructures, la preservació del territori, etc.).

Catalunya avui: el fet migratori

En ple procés de lluita per les nostres llibertats nacionals i pel dret a decidir el nostre futur com a poble, no podem obviar un fet tan important com és el gran percentatge de població de país d'origen divers que hi ha a Catalunya. El fet migratori no és nou.

Des de l'any 1845, coincidint amb el desenvolupament econòmic, hi va haver un increment important entre els anys 1888 i 1887. Durant el període 1888-1930, es calcula que el nostre país va rebre un total de 700.000 persones, fet que representava una quarta part de la població de l'època. En la seva majoria, procedien del País Valencià i de l'Aragó.

La segona gran onada migratòria va tenir lloc en el període 1920-1936 i arriba a un percentatge del 17,5% de la població total del Principat. Són persones procedents, majoritàriament, de Múrcia i Almeria. La tercera onada es va produir durant el transcurs de la guerra, entre 1936-1939, amb emigrants que arribaven a la reguarda. Alguns es van quedar a Catalunya i d'altres van formar part de l'èxode republicà, juntament amb centenars de milers de catalans que van marxar cap a l'exili amb la posterior arribada de les tropes franquistes. Va ser una munió de funcionaris de tota mena: policies, militars, mestres..., procedents de fora de Catalunya, la majoria dels quals es van quedar definitivament a Catalunya. Molts van tenir una actitud hostil vers al país, les seves tradicions i el seu desig de llibertat.

La quarta onada migratòria es va produir entre els anys 1950-1975. En aquests anys el saldo migratori va ultrapassar el milió i mig de persones. El 1970, encara en plena onada migratòria, el 37,69% de la població era nascuda fora de Catalunya, prop de dos milions de persones.

Avui dia estem immersos en la cinquena onada, que s'ha desenvolupat durant els darrers vint anys. Quina és la realitat demogràfica del nostre país en l'actualitat? A 1 de gener del 2021, la població de Catalunya és d'un total de 7.763.362 persones. Els ciutadans de Catalunya sense "nacionalitat espanyola" representen 1.250.665 persones, el 19,2% de la població total.

Cal fer esment a les 334.095 persones residents a Catalunya "nacionalitzades" durant el període 2008-2020. Gairebé el 23,5% de

la població de Catalunya era nascuda fora del país o feia temps que estava a Catalunya, però sense “nacionalitat”. Aquest fet és molt rellevant, no es pot obviar, perquè l’objectiu i la mateixa raó de ser de Junts és el de la independència política de Catalunya.

Per tant, és imprescindible que el partit assumeixi aquest repte migratori per tal de treballar per la cohesió social i fer partícips aquests nous catalans, o gran part d’ells, dels nostres objectius. Cal parlar-los del nostre alè de llibertat i del que implicaria la independència per a tots els ciutadans de Catalunya, independentment del seu lloc d’origen. Ens permetria disposar de recursos propis per al país, millorar les condicions de vida i de treball, millorar els serveis públics, fer un país plenament competitiu i avançat... en el quals tots plegats puguem viure en millors condicions.

Tot això, fruit del nostre treball i d’un estat plenament democràtic i socialment just. Aquest repte, doncs, ha de ser una prioritat per als nostres càrrecs electes i com a partit. Tant en el govern com en l’oposició, en totes les institucions del nostre país. Un repte totalment transversal que hem d’assumir en positiu, com una oportunitat d’enriquiment de la nostra societat, com la que van assolir els nostres avantpassats respecte a les onades migratòries anteriors. Un repte que impliqui fer de Catalunya un país més fort i cohesionat, amb una ciutadania que se senti plenament catalana, independentment del seu país d’origen, i que ens permeti arribar cap a una república més avançada, dinàmica i socialment justa.

Sense cohesió social, sense un projecte compartit per la majoria de la població, en què no importi l’origen, difícilment podrem assolir els nostres objectius.

Identitat, progrés i acollida

En aquests dos segles, i amb el catalanisme com a motor, s’ha generat a Catalunya un model de cohesió social i d’adscripció nacional que ha tingut un èxit extraordinari, fins i tot en moments en els quals l’acció política de l’Estat espanyol era profundament hostil. Un model de cohesió i d’adscripció nacional fonamentat entre grans pilars: la identitat (cultural), el progrés econòmic convertit en horitzó de benestar per a tots els ciutadans i l’acollida

inclusiva i oberta a un nombre molt gran de persones vingudes de fora. Aquests tres fonaments no es presenten aïllats l'un respecte de l'altre, sinó absolutament interrelacionats, fins al punt que tots són a la vegada causa i efecte de tots els altres.

L'existència d'una identitat forta i cohesionada, fonamentada en una societat civil emprenedora i activa, cooperativa, capaç d'organitzar-se espontàniament, que valora l'esforç i el treball i que està compromesa amb els conceptes de llibertat i de justícia, ha estat el factor principal del progrés econòmic i social, que ha fet de Catalunya una societat moderna, oberta i pròspera. Aquest progrés econòmic i social ha atret persones vingudes de fora i les ha convidades a participar en el mateix projecte col·lectiu: la possibilitat de millora personal, familiar i col·lectiva ha propiciat un somni català que ha portat moltes d'aquestes persones a arrelar-se i a adquirir sentit de pertinença .

Per això és fonamental que totes les institucions governades pel catalanisme i l'independentisme, de la més petita a la més gran, posin els recursos necessaris per tal que tothom que arribi o hagi arribat al nostre país pugui aprendre la llengua. De la mateixa manera, l'aposta pels productes audiovisuals i culturals en català ha de ser redoblada en termes pressupostaris per tal de posar-se al dia. Sense un sobreesforç de les institucions catalanes, sobretot les escoles, universitats i resta de centres d'ensenyament i de tots els parlants, el futur de la llengua està en entredit.

El catalans tenim dret a la normalització completa del català, a poder viure completament en català al nostre territori. Si no revertim urgentment el procés de declivi a què es troba sotmesa ara mateix la nostra llengua, estem abocats a desaparèixer com a nació. Per altra banda, si abandonem l'objectiu de restituir el català al lloc que li pertoca com a llengua normalitzada en la vida quotidiana, els arguments consuetudinaris de la llengua d'acollida, d'escolarització, d'integració, de cohesió, etcètera, deixen de tenir cap sentit: als ciutadans catalans que tenen una altra llengua i als que són nous, per què els hauríem de fer aprendre català, si finalment no els ha de servir per a res en la seva vida personal, social i professional?

Catalunya ha estat, és i vol continuar sent terra d'oportunitats. El progrés i el benestar han estat, històricament, un factor d'acollida

da. Però, al mateix temps, el progrés ha estat un element que ha reforçat la identitat comuna. Hi ha progrés perquè hi ha identitat. Hi ha acollida perquè hi ha progrés. I hi ha progrés i hi ha identitat perquè hi ha acollida. Els tres factors són indissociables.

El funcionament d'aquest model de cohesió social necessita que els tres fonaments siguin forts. I aquests fonaments poden resultar afeblits o poden ser reforçats per l'acció política i institucional. En les societats modernes, el paper de l'estat s'ha anat incrementant al llarg dels darrers decennis. Allò que fa un temps era possible construir estrictament des de la societat civil avui no es pot construir ni mantenir amb solidesa sense les polítiques favorables d'un estat i encara menys quan aquestes polítiques de l'estat són hostils i esdevenen un obstacle, com és el cas. Per això podem concloure que la millor manera d'avançar cap a un estat propi és enfortir la nació i consolidar el progrés. **No hi haurà estat si no hi ha nació. Però al mateix temps la millor manera d'enfortir la nació i garantir el progrés és treballar decididament per un estat propi.**

Per això la nostra defensa de la independència, de la República Catalana, és simplement insubornable, i el seu assoliment, inajornable.

2. UN ESTAT PER UN PAÍS MILLOR

A. Governar la Generalitat com un estat

La independència és la condició necessària per poder fer un país millor en tots els seus aspectes, un país de primera, amb més i millors oportunitats per a la seva gent. En aquest sentit, doncs, no s'ha de concebre la independència com una eina per aplicar una determinada agenda política o una ideologia concreta, sinó com la condició indispensable que permet a una nació viure amb plenitud, disposant dels recursos que genera i actuant sense estar sotmesa als designis arbitraris de tercers. Aquest és l'objectiu últim de Junts per Catalunya, que, com a partit polític, ha d'esdevenir una eina útil al servei de les persones, les famílies, les empreses i les associacions del país. I els partits, mitjançant la representativitat que democràticament els atorguen els ciutadans, gestionen institucions. Una gestió eficaç de les institucions actuals, si bé sempre amb capacitats molt disminuïdes i

condicionades, pot contribuir a avançar cap al país radicalment democràtic, econòmicament sostenible, socialment i territorialment cohesionat, solidari i pròsper que anhelem.

En fer-ho i, en fer-ho bé, aconseguim, d'una banda, enfortir el país i la societat i, per tant, fer-lo més apte per als reptes de la independència i, de l'altra, atreure l'interès i, eventualment, el suport d'aquells sectors de la societat catalana que encara dubten de la independència i que són, malgrat això, igualment necessaris per a fer-la possible i per a construir un país millor.

El salt endavant rotund de suport a la independència a partir, especialment, del 2012 respon a diversos factors: la retallada de l'Estatut del 2006 del Tribunal Constitucional, acompanyada d'una retòrica inflamada absolutament ofensiva en termes de la dignitat col·lectiva dels catalans pel Govern espanyol i els mitjans afins, la crisi econòmica que va colpejar directament les classes mitjanes del país, a banda dels sectors socials més vulnerables, un dèficit fiscal crònic, però també una convicció molt estesa entre bona part de la ciutadania, que creu que, amb els instruments adequats de poder polític, aquest és un país amb una capacitat excepcional de generar prosperitat i benestar. L'ambició de ser un referent nacional del sud d'Europa.

Si la Generalitat hagués estat una institució amb ànima de província, sense batec d'institució nacional, això hauria estat impossible.

Per contra, aquella Generalitat que es reprenia des de l'exili republicà recull la millor tradició emprenedora i creativa del país, amb la voluntat de connectar-se amb les palanques de modernitat i progrés que mouen el món i traslladar-les a una gestió moderna i eficaç.

Desplegar, doncs, una acció política institucional amb mentalitat d'estat permet fer tangible allò que ha de ser la república que volem construir. Pensar en gran. Dibuixar polítiques públiques que responguin a un model propi i, al mateix temps, emmirallant-nos en els referents més avançats en termes europeus i mundials. El model català de recerca científica, la creació d'instruments de gestió ambiental avançats, el sistema de seguretat o penitenciari propi de Catalunya, la creació de mitjans de comunicació públics potents i pioners, la gestió de la mobilitat ferroviària per

mitjà de Ferrocarrils de la Generalitat, la llei catalana del Canvi Climàtic (la primera d'un país del sud d'Europa), el projecte dels nanosatèl·lits o la Marató de TV3, entre molts més exemples, expressen aquesta vocació.

Tanmateix, una gestió poc ambiciosa o poc audaç de la Generalitat pot acabar esdevenint una arma de doble tall que, en lloc de permetre albirar la potència de la destinació final, n'esdevingui un fre o un element de desmobilització, de provincialització en el sentit més contundent del terme. Cal combatre la desmobilització de l'independentisme sigui quina en sigui la causa i, en especial, quan no promoure-la depèn de nosaltres. Per aquest motiu, Junts no formarà part de cap govern de la Generalitat que contradigui l'esperit que inspira aquest paràgraf.

Hem de pensar, doncs, en un Parlament i un Govern que legislin, governin, suprimeixin traves burocràtiques que sovint impedeixen el nostre creixement i, en definitiva, actuïn amb aquesta actitud de mirada llarga, de no autocensurar-se a l'hora de dibuixar projectes estratègics de país, de transgredir els marcs que amputin aquesta amplitud de mires, de dibuixar una agenda modernitzadora sense límits (incloent-hi una nova llei electoral), explicant i desplegant fins al darrer llinar les polítiques públiques d'estat que necessitem, tot contraposant-les amb les limitacions que l'actual marc jurídic-polític i fàctic imposa. En aquest sentit, allò més pràctic és la idea de visualitzar un doble pressupost i tot el seu desplegament sectorial, amb dèficit fiscal i sense. Alhora, el govern ha de continuar legislant independentment de les accions que el Tribunal Constitucional o d'altres exerceixin en el seu intent de liquidar l'autogovern del nostre país. A més, una bona gestió a les nostres institucions és una gran oportunitat per mostrar a la gent el projecte independentista com un benefici per al seu benestar, que en aquesta idea hi trobin una finestra d'oportunitats i acceptin la voluntat de crear un estat propi amb plenes competències.

Tampoc no seria honest prometre anar més enllà, atès que no som, mentre no esdevenim un país, un estat independent, ja que les competències que tenim són molt limitades i a més la Generalitat està cada cop més emmanillada i controlada per l'Estat espanyol.

Així doncs, per tal de fer prevaldre aquesta mentalitat i ambició d'estat, és essencial que concertem i coordinem la nostra acció política i institucional en totes les cambres i institucions en què tinguem representació, de manera que produïm els avenços desitjats en tots els espais d'acció política de què disposem.

“En conclusió, gestionant les institucions de la millor manera possible, aconseguim, d'una banda, enfortir el país i la societat i, per tant, fer-lo més apte per als reptes de la independència i, de l'altra, atreure l'interès i, eventualment, el suport d'aquells sectors de la societat catalana que encara dubten de la independència i que són, malgrat això, igualment necessaris per a fer-la possible i per a construir la nació. Una gestió poc ambiciosa i deficient de la Generalitat, en canvi, pot acabar esdevenint un fre i un element de desmobilització en els nostres objectius. Junts per Catalunya, però, no és un partit convencional. Junts per Catalunya existeix mentre no assolim la independència i aquest és el nostre objectiu principal. Per això, no busquem governar a qualsevol preu. Només podem assolir responsabilitats de govern si és per avançar decididament en el nostre objectiu principal. En cas contrari, és preferible fer una oposició responsable i mantenir el nostre crèdit polític. Si Junts per Catalunya ha de ser al govern, aquest ha d'avançar decididament cap a la independència i no postergar-la, ha d'aplicar desacomplexadament les lleis aprovades pel Parlament i que encara no s'apliquen (la Llei del cinema en català, el Codi de consum, que garanteix l'etiquetatge en la nostra llengua, etc.) i no ha de sobredimensionar l'administració i els càrrecs polítics de manera innecessària.

B. Cultura, llengua i mitjans de comunicació

La llengua pròpia de Catalunya és el català, com a l'Aran ho és l'occità, denominat aranès en aquest territori; així doncs, cal revisar i actualitzar de forma continuada les polítiques d'impuls d'aquestes llengües pròpies, a través de l'estímul de la transmissió intergeneracional de la llengua i l'adopció del català i de l'aranès en el territori de l'Aran. Així mateix, ens comprometem també amb la Llengua de Signes Catalana (LSC), que a Catalunya té un reconeixement oficial explícit. I així ho farem en tots els actes rellevants i d'àmbit nacional de Junts per Catalunya.

No es pot garantir ni el futur ni la pervivència de la llengua catala-

na en el marc estatal espanyol perquè la minorització de la llengua catalana és un dels objectius de l'arquitectura política estatal des de fa més de tres segles. La culminació del mandat del Primer d'Octubre i l'establiment d'una República Catalana esdevé condició necessària per dur a terme la millor política lingüística per al català: una llengua que ha estat sempre eina d'acollida i que ha de rebre tot el suport institucional perquè continuï sent així.

És amb aquest apriorisme i des d'aquesta perspectiva política que mantenim el nostre compromís amb el reconeixement de la unitat de la llengua catalana i l'oficialitat del català a la Unió Europea com a objectius irrenunciables i necessaris, que comporten una lluita per aconseguir la plena igualtat dels drets lingüístics i el seu ple reconeixement legal. Per aquest motiu vetllarem pel ple respecte pels drets lingüístics dels parlants de la llengua catalana utilitzant la legislació vigent o les normes jurídiques que siguin necessàries per assolir tal objectiu.

El català és i ha de ser la llengua vehicular i d'aprenentatge en l'ensenyament i ha de ser la llengua de les administracions públiques i dels mitjans de comunicació públics de Catalunya, tal com ho recullen els principis fundacionals de la llei que actualment regeix la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuais (a excepció de l'Aran, que ho serà l'occità). El pla d'enfortiment de la presència del català promogut pel Departament d'Universitats i Recerca, incloent des de plans d'acollida lingüística, una major presència del català a les aules, l'establiment de beques d'intercanvi entre universitats dels Països Catalans..., és en aquest sentit un model a seguir. La política lingüística, doncs, ha de ser transversal i cada departament i espai institucional, començant per la Generalitat i tota l'administració catalana, ha de dirigir-se als ciutadans en català i ha de prendre totes les mesures necessàries per tal d'assegurar la protecció dels usos i drets lingüístics en els serveis que proveeix. El compromís i les accions de promoció i defensa de la llengua és, doncs, per a Junts, necessària en tots els sectors (individuals i col·lectius), entitats o societat civil, a totes les institucions i administracions.

Els mitjans de comunicació públics han de ser l'element tractor de l'espai comunicatiu i audiovisual català que ha de «difondre i promocionar la llengua catalana» i compartir amb aquesta finali-

tat l'intercanvi de senyals, freqüències, sistemes, projectes, o el que correspongui. En aquest sentit, és urgent que la corporació reobri al més aviat possible un canal infantil i juvenil. Igualment, cal que, com a organismes públics de referència, els mitjans de la CCMA vetllin per la correcció lingüística en tots els àmbits.

Els mitjans de comunicació públics de Catalunya tenen la responsabilitat d'explicar-se a través d'un marc i d'una mirada catalana crítica, oberta i autocentrada, amb la voluntat de ser el referent comunicatiu més important per a la societat catalana. A més, caldrà que es comprometin a potenciar especialment les figures i autores femenines, en tots els camps de la cultura.

La promoció de la col·laboració del públic i privat en l'àmbit comunicatiu i de xarxes ha de ser un dels objectius de l'acció política per tal de garantir i enfortir la presència del català en la vida social, per tal de revertir la tendència negativa de les últimes dècades. Les polítiques públiques han de donar suport a autores i autors per a poder crear més i millors continguts en la nostra llengua, perquè l'ús del català els sigui rendible.

La necessitat de consolidar un espai comunicatiu propi per a tot el domini lingüístic, per al conjunt dels Països Catalans, és una urgència per garantir la pervivència de la llengua —això és, la pervivència de la nació— en aquest segle XXI.

Junts per Catalunya és conscient de la realitat sociolingüística de Catalunya. En aquest sentit, la nostra proposta de catalanitat inclusiva és un element d'enriquiment i cohesionador de la societat catalana i que s'oposa frontalment a la política dels partits espanyols, secundats pel poder judicial, de divisió de la societat catalana. Una ciutadania apoderada culturalment és un valor imprescindible per avançar cap a un nou estat. Els sectors productius, els serveis d'oci i altres, han de trobar en la llengua i la cultura catalana un aliat distintiu i de prestigi en el món.

A Junts per Catalunya ens comprometem a potenciar les figures i autores femenines, en tots els camps de la cultura, i que al llarg dels anys han estat silenciades.

Catalunya té una llarga tradició de societat civil —algunes de les quals, centenàries— que omplen el nostre territori i són exemple de l'empenta de la ciutadania, que, des del voluntariat, dona ac-

cés al públic a una immensa oferta cultural i esportiva. Una societat organitzada és un bé a preservar i cal trobar els instruments per revitalitzar-la, enfortir-la i donar-li suport. Hem de posar en valor l'altruisme dels que l'impulsen i l'efecte de cohesió i identitat de la comunitat en l'àmbit local, comarcal i nacional. La cultura és l'element de cohesió, juntament amb l'esport, referent social destacat.

És necessari i urgent un nou impuls del mecenatge cultural, social i de la filantropia, juntament amb deduccions fiscals que siguin estimulants de les donacions per la ciutadania i les empreses, que estableixi un marc legal segur i que permeti la sostenibilitat de projectes i iniciatives en benefici de l'interès general.

C. Ajuntaments i entitats municipalistes: eines de construcció nacional

Les institucions del món local tenen un gran potencial i és fonamental que les veiem com la palanca de transformació nacional i social que són. Per això, els defensors de la llengua i la cultura tenim el deure de preguntar-nos com podem utilitzar tota estructura política al servei de la causa que diem defensar.

Cal entendre que els ens locals no són simples entitats municipals, sinó eines de construcció nacional. La capacitat de transformació que tenen és molt més gran del que hem suposat i aplicat fins ara. Aquesta capacitat només la pot posar en marxa Junts per Catalunya, perquè és el partit que més té al centre la defensa de la nació catalana i la seva llengua.

Per aquest motiu, en la propera campanya, un dels vessants en què es posarà l'accent a escala nacional serà aquest: alinear totes les institucions, inclosos els ens locals, amb objectius de país és fonamental i una de les nostres tasques principals com a partit.

Des d'oferir cursos en català als nouvinguts, promoguts per ens locals, consells comarcals o diputacions i vegueries quan s'apliquin (sabent que el CNL no ha arribat ni al 30% de totes les persones que s'han instal·lat a Catalunya els darrers quinze anys) fins a exigir que totes les factures de les empreses amb les quals treballa el poder del món local siguin en català, tal com marca la llei,

i incloure aquest requisit en tots els contractes amb proveïdors o tenir cura dels usos lingüístics en els espectacles culturals contractats, hi ha un gran potencial a explorar.

Els ajuntaments i el món municipal són clau per defensar la nostra nació i fer efectiva la independència de Catalunya. Els ajuntaments, amb la valentia dels alcaldes i les alcaldesses, acompanyats pels veïns i les veïnes, van ser una eina clau per a l'èxit de l'1 d'octubre del 2017 i també seran imprescindibles per culminar amb èxit el nostre procés d'alliberament nacional.

D. L'escola catalana i la sanitat

El model d'escola catalana, malgrat les seves mancances, ha estat exitós i hem de vetllar perquè continuï sent-ho, amb tota la seva complexitat, però també amb tota la seva singularitat. L'educació és un dret irrenunciable i, per tant, obliga a un deure i el sistema educatiu en el seu conjunt ha de vetllar per l'èxit educatiu, amb la garantia que cada persona tingui les eines personals i professionals perquè pugui desenvolupar amb plenitud el seu itinerari vital. L'escola catalana se sustenta sobre un pilar de servei públic en què la Generalitat, com a autoritat educativa, té un paper central a l'hora de garantir-ne l'accés en termes d'equitat i qualitat, amb el desenvolupament de les persones com a eix central. L'educació és el pilar bàsic de la societat sobre el qual s'ha de dreçar la Catalunya inclusiva, pròspera i equitativa a què aspirem. En aquest sentit Junts impulsarà una educació pública de la màxima qualitat, per tal de posar en valor, juntament amb les iniciatives educatives de la societat civil, tot el talent i el potencial de desenvolupament existent en la societat catalana.

En el marc de la LEC, el model d'escola catalana i el Servei d'Educació de Catalunya esdevenen dos pilars del nostre sistema educatiu. Amb el primer es garanteix el coneixement i ús del català, llengua vehicular de les escoles, i de l'aranès a l'Aran, a partir de criteris estrictament pedagògics que s'allunyen de manera clara de les quotes imposades per una justícia altament polititzada. Amb el segon es consolida un model propi i singular que integra a l'oferta pública la llarga tradició d'iniciativa de la societat civil per la via de la concertació i dels contractes programa. Reconeixent sense matisos totes dues eines, volem mantenir i millorar aquest model des de la plena corresponsabilitat de tots els agents que

l'integren, amb la garantia d'un finançament just i suficient, que assegurui que aquesta diversitat de l'oferta pública no esdevé un factor de desigualtat social, d'inequitat i de pèrdua de qualitat.

L'educació i l'escola catalana ha de ser vista com una eina per desenvolupar la inclusió. Des d'una mirada que prevegi la diversitat de les persones i les seves capacitats, cal oferir expectatives d'èxit professional i personal en el marc d'un sistema que tingui per bastida els següents elements: educació inclusiva, de qualitat, equitativa, laica, amb visió comunitària, d'excel·lència i al llarg de la vida.

Educació inclusiva. La diversitat de capacitats, talents i interessos de cadascú no han d'establir diferències que no garanteixin la igualtat d'oportunitats. La diversitat personal ha de ser inclosa en el sistema educatiu com un factor de riquesa i promoguda en la seva atenció amb tots els recursos humans, organitzatius i materials i per això s'han d'obtenir els recursos humans necessaris.

Educació de qualitat. L'educació és el camí pel qual s'han d'assolir resultats, comptabilitzats en indicadors de qualitat, com ho poden ser mesures internacionals, que s'han d'incloure també per la capacitat transformadora de la societat cap a ciutadans més lliures, més responsables, més cívics i més cultes. En aquest procés, és clau la formació emocional perquè té una repercussió positiva al llarg de la vida.

Educació equitativa. L'equitat del sistema educatiu mereix una millora per assegurar la justícia social i afavorir el rendiment global. Cal assegurar que tots els nostres infants i joves tinguin les mateixes oportunitats per accedir a una escola gratuïta i de qualitat, al marge del seu origen socioeconòmic, de gènere i d'ètnia. Lluitarem per trajectòries educatives llargues basades en experiència d'èxit, i no de fracàs. Així mateix, garantirem un finançament adequat a les necessitats de les escoles del nostre país. La coeducació és garantia d'aquesta equitat, com també ho és la lluita contra la segregació escolar, en tota la seva casuística, que esdevé una prioritat que interpel·la la comunitat educativa en el seu conjunt. Ens comprometem a conjugar la garantia del dret de lliure elecció de centre amb la garantia de l'equitat, tot avançant perquè el nivell de qualitat del conjunt de centres del Servei d'Educació de Catalunya ofereixi els mateixos estàndards

de qualitat.

Coeducació. Per potenciar la igualtat real d'oportunitats i drets de l'alumnat de totes les etapes, és necessari incrementar la formació del professorat pel que fa a la perspectiva de gènere i l'ús de llenguatge inclusiu, com també vetllar perquè els continguts curriculars s'allunyin de l'androcentrisme i la reproducció de models basats en els estereotips masculistes i la desigualtat de gènere. La coeducació és la garantia d'equitat, com també ho és la lluita contra la segregació escolar, en tota la seva casuística, que esdevé una prioritat que interpel·la la comunitat educativa en el seu conjunt.

Educació amb visió comunitària. El model educatiu que volem ha de ser capaç de vincular l'escola amb el seu entorn (polític, social i mediambiental, tenint en compte que l'educació en els valors contraris a la corrupció ha de ser objecte, també, de treball a les escoles i a tota mena d'institucions), amb la integració del temps educatiu lectiu i no lectiu, que posi en valor el teixit associatiu del nostre país i els ens locals, que estrenyin vincles i faciliti l'accés a les activitats extraescolars i l'educació en el lleure com un factor clau en l'èxit educatiu i la cohesió social. En aquest sentit, és necessari potenciar els centres integrats de música i dansa i els centres de tecnificació esportiva.

Educació d'excel·lència. El sistema educatiu ha de promoure l'autoavaluació dels centres educatius i acompanyar-los de manera assertiva en el procés d'identificació dels seus punts forts i àrees de millora, per millorar també l'excel·lència acadèmica dels alumnes. Cal establir plans de millora a partir del Projecte Educatiu de Centre i avaluar-ne els resultats. La formació continuada del professorat ha de ser prioritària per garantir l'excel·lència del sistema educatiu català.

Educació al llarg de la vida. L'educació s'estén al llarg de la vida, amb l'èmfasi normal en les dues primeres dècades. És a dir, l'educació va des de la llar d'infants fins a la universitat, amb la formació ocupacional, professional i contínua al llarg de la vida. Això ens obliga, per exemple, a un compromís especial per oferir educació gratuïta de 0 a 3 anys i garantir l'accés a una formació superior professional i universitària de qualitat. Així mateix, els sistemes formals de subministrament han de ser molt més

oberts i flexibles, i han d'estar perfectament interconnectats de manera que aquestes oportunitats es puguin adaptar realment a les necessitats de l'estudiant o de l'aprenent potencial i també a les necessitats socioculturals i econòmiques. En aquest sentit, cal ampliar l'oferta de les escoles d'adults, la formació contínua i la possibilitat de reciclatge dels adults. Per fer-ho cal aprofitar les infraestructures públiques dedicades a l'ensenyament per a tot tipus d'educació per a qualsevol edat.

Ens hem de comprometre a perfilar un sistema educatiu adaptat a l'alumne i no a la inversa, no tots destaquen amb tot. Hi ha alumnat amb diversitat de potencial, n'hi ha que són bons amb les ciències i d'altres amb la creativitat. Doncs ja de ben petits, l'equip docent ha de tenir prou eines per poder-ho desenvolupar. Dins el plec del pla pedagògic de l'ensenyament a l'ESO s'ha d'evolucionar, més enllà del necessari coneixement teòric, s'han d'aprendre coses que després es puguin posar a la pràctica en la vida real.

Cal desenvolupar un model català de formació professional alineat amb els models europeus de referència que potencii el talent, incorpori noves realitats formatives i doni resposta a les necessitats del teixit productiu, empresarial i la diversitat territorial. Un model de formació professional adaptat a les necessitats de la societat i el país, obert al món, fruit de la cooperació i el treball en xarxa entre els diferents departaments de la Generalitat implicats (empresa, treball, universitats, educació). Cal destacar també la necessària implicació dels diferents sectors empresarials en els processos formatius de capacitació professional.

És especialment important afavorir la formació dual, tant en la formació professional com en el sector universitari, i crear un model en què els professionals, els centres educatius i les empreses siguin l'eix central en la definició de les competències i els itineraris formatius. Aquest model ha de marcar els nous perfils professionals per donar resposta a les necessitats personals, empresarials i socials del món laboral. Cal promoure la figura del dinamitzador de la formació dual per a les pimes, a cada territori, amb acords amb els agents socials i econòmics del territori, per tal de facilitar i garantir l'accés de les pimes a la formació dual.

La formació professional ha de ser el camí de l'adquisició del

talent imprescindible per al desenvolupament social, laboral i empresarial, i ha de prioritzar-se en els processos d'orientació educativa que reben els joves al llarg de totes les etapes del sistema educatiu, i també com a opció de formació continuada i de replantejament professional que, alhora, requereix un procés d'orientació integral i permanent.

El sistema educatiu de formació professional i el sistema universitari no són sistemes oposats, sinó que formen un mateix sistema de desenvolupament i provisió de talent i, com a tal, han de treballar estratègicament de manera coordinada.

En tot cas, cal promoure socialment les bondats de la Formació Professional com a mitjà per a trobar feina de qualitat amb eficàcia, ja que prop de dos terços de les ofertes de feina de qualitat demana aquest tipus d'estudis, i només un terç demana estudis universitaris.

El nostre espai ha de defensar també les propostes de col·laboració públicoprivada en la formació professional, en especial les empreses mitjanes i grans que estan disposades a invertir per formar treballadors especialistes en sectors que cada cop evolucionen més de pressa.

En definitiva, cal tractar la formació professional com un itinerari formatiu principal dins els ensenyaments postobligatoris, seguint el model dels països europeus del nostre entorn i millorant la connexió dels cicles formatius amb el teixit productiu i social, i cal optar per un model de formació professional vinculada al món empresarial. Junts també impulsarà la normativa de funció pública per tal que els tècnics superiors tinguin accés al nivell A2.

Així mateix, ens comprometem amb un sistema universitari que conjugui la formació, la recerca i la transferència de coneixement i com a motor de la millora i progrés del país. En aquest sentit, impulsarem, des del Govern de la Generalitat, l'increment de la despesa universitària d'acord amb els estàndards europeus occidentals, per tal que Catalunya esdevingui un model i un pol de referència internacionals, tant per proveir les necessitats de la societat com per fer front als reptes científics globals. A més, cal ampliar l'oferta de programes híbrids que permeti la combinació entre classes presencials i telemàtiques, amb oferta d'alternati-

ves i facilitats als estudiants amb especial atenció als llocs més allunyats dels actuals centres de formació, atès l'alt dispendi que en l'actualitat suposa per a les famílies que tenen aquestes condicions.

Tot això requereix incrementar la inversió en educació, tal com marca la LEC, i situar-nos dins la mitjana dels països europeus amb els sistemes educatius més avançats. Només així podrem garantir un professorat implicat i d'excel·lència, que tenim, amb uns equipaments i recursos materials que garanteixin l'equitat i la qualitat educativa, potenciant l'autonomia dels centres i el paper dels ens locals. Estem obligats a assolir l'objectiu que marca la LEC d'invertir en educació, com a mínim, el 6% del PIB de Catalunya. Finalment, caldria estudiar la possibilitat que les persones jubilades puguin aprofitar la seva experiència acompanyant i assessorant en el món empresarial i professional. En aquest sentit Junts per Catalunya impulsarà la creació al Parlament de Catalunya d'una comissió parlamentària per a la gent gran per analitzar la realitat actual i fer propostes sobre polítiques de gent gran, per exemple una llei de gent gran per garantir els deures i drets de les persones grans.

La salut

El model de sanitat catalana ideat i implantat per la Generalitat els anys 80 i 90 ha estat un model d'èxit. Un model basat en la potenciació i enfortiment de la sanitat pública en combinació amb la consorciació de la xarxa privada i el mutualisme tan arrelat al nostre país. Tanmateix, l'infr finançament crònic de la Generalitat de Catalunya durant dècades ha comportat un estrangulament del model, que s'ha posat molt en evidència durant l'episodi de pandèmia de Covid-19. L'assoliment d'un estat propi ha de permetre disposar d'uns recursos addicionals per al finançament de la sanitat amb els valors republicans de llibertat, igualtat, equitat, universalitat, innovació i talent. Aquest ha de ser un dels pilars de l'estat del benestar de la nova república catalana. Els recursos, si no fos pel dèficit fiscal, hi són.

E. Drets civils i polítics

El coneixement, reconeixement i promoció dels Drets Humans en la seva dimensió individual i col·lectiva ha estat, és i ha de ser un eix principal de l'acció política de Junts per Catalunya.

Entenem que aquesta reivindicació política ha de ser coherent amb tota la nostra dimensió pública i la ubiquem amb el lema 'drets humans, tots, per a tothom i arreu'. La defensa dels drets de les minories i dels drets sexuals i reproductius són part integral de la nostra manera de viure i de veure la societat catalana. Una societat plural i oberta que ens enriqueix. És per això que Junts per Catalunya té un compromís ferm per fer del nostre país l'exemple a seguir en matèria de feminisme i drets LGTBI+.

I en aquest apartat, per convicció però també per la sagnant repressió viscuda pel nostre moviment polític —especialment des del 2017—, es destaca amb llum pròpia la bandera de la defensa dels drets civils i polítics. Perquè els drets civils i polítics han estat un objectiu a destruir i conculcar per l'Estat espanyol però, paradoxalment, aquest atac és el que ha facilitat i facilitarà més complicitats i entesa política per a l'independentisme dins i fora de Catalunya, perquè més enllà d'un atac contra l'independentisme és un atac contra els principis democràtics essencials.

Efectivament, la conculcació d'aquests drets de l'Estat, per molt que s'hagi volgut circumscriure a la lluita contra l'independentisme, és la demostració del fracàs del projecte estatal espanyol per tal d'esdevenir una democràcia estandarditzable en l'àmbit europeu.

De fet, les victòries judicials que hem viscut a Europa reparen les injustícies perpetrades per la magistratura espanyola i, en la mesura que preserven drets civils i polítics, exposen com aquests han estat i són conculcats al si de l'Estat espanyol.

Cal, doncs, que el nostre moviment polític actuï i sigui guiat pels principis d'obediència als drets fonamentals i cal, igualment, posar l'accent en el seguiment i apel·lació a l'àmbit internacional de totes les persecucions judicials que patim per tal que siguin desemmascarades i conegudes com a tals a l'exterior, i arribar fins al final amb totes aquelles conseqüències jurídiques que se'n derivin.

Finalment, cap posar èmfasi en el fet de com n'arriba a ser de transversal i massiva la repressió espanyola en la seva lluita contra els drets civils i polítics, en especial contra els dels independentistes, i que en cap cas no pot comptar amb la col·laboració de la Generalitat. Una repressió que no depèn del color del govern que governa l'Estat, que ni minva ni es modula i que no distingeix entre manifestants pacífics, activistes i càrrecs electes. Junts per Catalunya és i ha de ser un espai polític d'acollida d'aquests represaliats (de tots, sense exclusió, i amb més cura, si cal, per la responsabilitat afegida que hi tenim, amb aquells que ens són afiliats i simpatitzants).

F. Per què volem la independència? Els greuges de l'Estat espanyol

La gent de Junts per Catalunya volem un estat català, una república catalana independent que pugui donar una resposta efectiva a tots els grans reptes als quals s'enfronta el nostre país i la seva gent. Com explicaven els acadèmics de Harvard Alberto Alessina i Roberto Spolaore al seu llibre de referència *La mida de les nacions*, en un món globalitzat els estats més eficients són aquells estats democràtics i amb una economia de mercat que tenen una població inferior o es mouen al voltant de la barrera dels 10 milions d'habitants. És racional, per tant, per al poble català creure que un estat independent amb plena capacitat normativa per generar un entorn socioeconòmic ajustat a les pròpies necessitats seria més eficient per assolir un grau més elevat de prosperitat com a poble.

Aquest és el nostre convenciment. Tanmateix, allò que converteix aquesta voluntat en una urgència i una necessitat col·lectiva són els greuges reiterats i constants contra el nostre autogovern i els nostres drets individuals col·lectius, com també un espoli fiscal que perjudica greument la capacitat de desenvolupament econòmic i social del país i disminueix el benestar de tots els catalans indiferentment del seu color polític.

Dels greuges en termes repressius, n'hem parlat abastament en altres parts de la ponència. Per aquest motiu, en aquest apartat farem un breu i no extensiu recordatori de la resta:

1. La sentència del Tribunal Constitucional espanyol que el 2010

va liquidar de facto el sistema d'autogovern català, i va violar la voluntat popular del poble de Catalunya expressada a les urnes en referèndum. Considerem que en aquell moment es va trencar el pacte constitucional. I això que fins i tot l'estatut que es va votar distava molt de les aspiracions reflectides en la proposta inicial i que havia estat avalada per una àmplia majoria del Parlament de Catalunya. Perquè, si l'Estat espanyol va decidir unilateralment deixar de ser l'estat dels catalans, nosaltres tenim el dret, el deure i l'obligació d'aconseguir un estat propi per garantir un futur de benestar i oportunitats per als catalans. Aquest acte unilateral de l'Estat espanyol tornava a posar de manifest que qualsevol pacte d'autogovern a què arribem, per molt de consens que generi, podrà ser revertit i vulnerat en qualsevol moment.

2. Les sentències reiterades del TC contra les lleis més innovadores del Parlament de Catalunya. Des de la llei de canvi climàtic fins a la creació d'impostos menors o la regulació del mercat de l'habitatge per tal de limitar-ne les tensions, totes aquelles mesures empreses per gestionar l'autogovern de forma creativa i que imiten les millors pràctiques europees són tombades de forma sistemàtica.
3. L'espoli fiscal anual d'un 8% del PIB, del qual parlem en un altre apartat però no podem oblidar.
4. L'incompliment reiterat dels pressupostos d'inversions en infraestructures, que segons Foment del Treball ja arriben a 35.000 milions en els darrers dotze anys i que en especial el 2021 ha assolit el valor mínim històric del 35%.
5. La falta d'inversions estructural en Rodalies i el rebuig a transferir-ne la gestió al govern de Catalunya. Si entre 2007 i 2015 només es va invertir el 7% del previst, mentre a Madrid s'arribava al 114%, en els darrers pressupostos la tònica ha estat la mateixa amb una desinversió total en una infraestructura bàsica per a milions de catalans que en fan ús a la seva vida diària.
6. L'exclusió dels Mossos d'Esquadra dels plans d'antiterrorisme i de l'Europol, amb conseqüències nefastes, com es va poder comprovar amb la gestió del 17A.
7. L'ús reiterat de les clavegueres de l'estat per anihilar l'inde-

pendentisme i desacreditar les institucions catalanes. Tant amb l'Operació Catalunya, les escoltes amb Pegasus, les ràtzies i l'empresonament d'activistes i molts altres mètodes que avui desconeixem. En aquest punt cal afegir l'absolut suport prestat per la gran majoria de mitjans de comunicació d'abast espanyol que no només no han qüestionat les informacions rebudes de l'aparell de l'estat, sinó que els han donat veracitat tot i ser manifestament falses.

8. La submissió de les infraestructures catalanes als interessos del centralisme madrileny. El sistema de finançament dels ports i aeroports provoca que els beneficis de ports i aeroports catalans es destinin a pal·liar les pèrdues de la resta del sistema, i de forma especialment greu en l'ampliació d'infraestructures que hi competeixen directament, com és el cas de l'aeroport de Barajas. A més, existeixen desenes d'acords bilaterals entre l'Estat espanyol i tercers estats que obliguen tots els vols a passar per Madrid.
9. L'incompliment reiterat de directives europees per l'Estat espanyol, que impedeix que bones pràctiques europees es puguin aplicar al nostre país. És especialment greu el cas de la directiva de morositat, contorsionada pel govern espanyol per tal que es permeti la morositat massiva de les grans empreses espanyoles amb seu a Madrid envers les PIME, a qui sovint subcontracten les tasques. Bona part de l'atur que es crea durant les crisis econòmiques està relacionat amb aquesta mala pràctica pròpia del centralisme madrileny i en la desobediència sistemàtica de la legalitat europea de l'Estat espanyol.
10. El retard en la construcció del corredor mediterrani. Aprovat l'any 2013 com una de les deu infraestructures transfronteres d'alta prioritat per la Unió Europea, deu anys després les obres encara no han estat pràcticament ni començades. Així, s'ha dificultat el creixement de l'economia catalana i el manteniment del seu múscul industrial, tot i la implicació de les institucions i empreses del País Valencià i la comunitat de Múrcia. Tot plegat amb l'agreujant que part dels fons europeus destinats originalment a construir el corredor han estat utilitzats per introduir un ramal que passi per Madrid. La

construcció d'un tercer fil que faci compartir trens de passatgers i de mercaderies només serà una solució temporal que col·lapsarà en pocs anys, tal com denuncia l'associació europea FERRMED.

11. La marginació sistemàtica de la llengua catalana en la legislació espanyola. La persecució contra el català no es produeix només en el marc de l'escola. Cada pressupost, i cada llei sectorial inclou provisions que afermen la supremacia del castellà sobre la resta i impedeixen una autèntica normalització de la llengua catalana. Segons dades de Plataforma per la Llengua, només entre 2018 i 2020 l'Estat espanyol va aprovar 174 lleis de caràcter sectorial en què s'imposava l'ús de la llengua castellana per sobre de les altres.
12. La persecució política, judicial i econòmica a l'acció exterior de les institucions catalanes, com també el boicot sistemàtic i reiterat de la participació de Catalunya en esdeveniments internacionals de caràcter econòmic, acadèmic, cultural i esportiu. En són exemples paradigmàtics el tancament de les delegacions exteriors de la Generalitat de Catalunya, la persecució de l'Estat espanyol, a través del Tribunal de Cuentas, als responsables de l'acció exterior de la Generalitat o el bloqueig a les seleccions esportives catalanes.

L'Estat espanyol i els seus governs, siguin del color que siguin, són campions a incomplir els acords amb Catalunya i a no executar allò que pertoca i està establert, per tant, Catalunya es veu clarament perjudicada i privada de moltes oportunitats. Per tots aquests motius, i molts altres que no tenim espai per desenvolupar, creiem que només un estat català pot defensar de forma adequada els interessos materials, lingüístic i polítics dels catalans.

G. Sistema econòmic i Petita i Mitjana Empresa (PIME)

Catalunya és un país de PIME que ha avançat generació rere generació amb una vocació comercial, industrial i avançada tecnològicament. A final del segle XV, amb la Revolució dels Remences, Catalunya va abolir els mals usos feudals i va suposar l'inici de la propietat pels pagesos dels masos i, per tant, l'inici d'una societat estructurada en una economia diversificada i descentralitzada, basada en la petita propietat, precursora a tota Euro-

pa. La industrialització de bona part del país durant el segle XVI i XVII van suposar el fonament de diversos sectors empresarials arreu del territori que van significar el prelude de la revolució industrial del segle XVIII i XIX. Durant el segle XX i el que hem viscut del XXI, Catalunya ha seguit encapçalant l'economia a la península ibèrica i bona part del sud d'Europa, i avui encara és un dels motors industrials europeus, molt potent en sectors com l'agroalimentari, farmacèutic, automobilístic, químic, turístic i tecnològic.

L'economia catalana està fortament diversificada, tot i que massa concentrada a les àrees metropolitanes de Barcelona i Tarragona pel que fa a la indústria i a la costa i el Pirineu pel que fa al turisme.

Cal aconseguir l'equilibri territorial de Catalunya, per tal que tots els seus ciutadans, des del Pirineu fins a l'Empordà, el Delta, la Catalunya interior o bé les grans ciutats, puguin viure en plenitud, amb feina, escola, serveis sanitaris i serveis socials i tecnològics en igualtat de condicions. Per això cal garantir les inversions i projectes de futur necessaris, sostenibles i de valor afegit, que n'assegurin l'equitat.

Tot i que el moment actual és el de posar l'accent en la independència, no per això hem de deixar de voler representar també la classe treballadora, perquè aspirem a ser transversals no solament ideològicament, també en termes de classes socials. Tota la població de Catalunya ha de poder-se emmirallar en Junts.

Durant segles, el comerç, la indústria, la tecnologia i la ciència, han sigut clau per al benestar dels catalans, però en les darreres dècades, i sobretot fruit dels tripartits i els posteriors ajustaments pressupostaris, s'ha establert a la societat catalana un paradigma negatiu envers l'empresariat, els grans projectes, les energies renovables, i fins i tot s'ha anat instal·lant la idea del decreixement en alguns partits. Junts per Catalunya opta per la Catalunya del sí al progrés, sí a la transformació del país cap a un model amb futur, sí al creixement sostenible com a base de progrés amb futur, i sí a projectes que serveixin per fer una Catalunya plena, plena de vida i treball digne arreu per donar compliment a l'equitat territorial.

Avui Catalunya és pionera europea o mundial en diversos sec-

tors. Segons diferents organismes, Barcelona és la ciutat del món amb més assistents a fires i congressos, la millor ciutat del món, la quarta ciutat més innovadora d'Europa... I Catalunya és la tercera regió preferida de la UE per situar-hi una start-up, una de les tres regions més industrialitzades d'Europa, la millor regió per invertir al sud d'Europa, la segona destinació turística europea i la cinquena posició europea en digitalització de l'economia i societat.

Tots aquests rànquings demostren que Catalunya i la seva capital, Barcelona, formen part del bo i millor de l'economia europea i mundial. I això és gràcies a la seva gent, i al talent que som capaços d'atraure, i sobretot som tot això amb un estat que ens actua a la contra amb limitacions de competències, amb manca d'infraestructures, amb infrafinançament, etc. La pregunta que ens hem de fer, i hem de saber transmetre a tota la societat és: quin és el potencial d'un estat català independent? Què podríem arribar a fer si disposéssim del 100% dels impostos que paguem els catalans?

H. Potencial d'estat

Una Catalunya independent que gaudís de tota la riquesa que genera, a excepció d'una quota de solidaritat europea com tenen altres estats, permetria disposar de pràcticament el 8% del PIB que ara patim en forma de dèficit fiscal.

Pensar com repartir aquest dèficit és un dels exercicis que el Departament d'Economia ha de preparar en una proposta de pressupost alternatiu sense dèficit fiscal. Però sens dubte podria servir per transitar cap a una economia més avançada en la societat del coneixement. Catalunya destina prop de l'1,55% del PIB a la R+D+I, mentre que els països més avançats d'Europa ho fan entre el 3-4%. Arribar al 3,5% implicaria, doncs, destinar un 2% del PIB addicional (entre públic i privat), que és tan sols un 25% de l'actual dèficit fiscal.

De forma similar, si volem excel·lir avançant cap a la societat del coneixement, cal invertir en educació com fan els estats més avançats, i que implica un pressupost proper al 6% del PIB, però ara ens trobem per sota el 4%. Caldria que una Catalunya estat invertís molt més en l'educació, en formació professional, en

especial en la col·laboració públicoprivada per al desenvolupament d'una formació dual de qualitat i estudis que ens permetin noves línies d'ensenyament segons les necessitats del país, i destinar fins a un 2% més del PIB, que implicaria un 25% addicional del dèficit fiscal actual. També implicaria un augment notable de les partides destinades a l'ensenyament de la llengua catalana. Amb aquestes dues partides, una Catalunya estat se situaria en un període proper als deu anys, en una de les societats més avançades i amb més benestar d'Europa, i aquest ha de ser el repte nacional més important de l'endemà de la independència, perquè les conseqüències d'aquest canvi de model impliquen una economia de més valor afegit, millors sous, plena ocupació i de qualitat, i un millor futur per als catalans d'origen i adopció.

I. El benestar d'un poble i la igualtat d'oportunitats

La millor manera d'assegurar el benestar i la igualtat d'oportunitats és construir un nou país en què l'objectiu sigui la plena ocupació i de qualitat, amb salaris similars a altres estats europeus per tal d'evitar la fuga de talent, però també un país que no deixi ningú enrere i que tothom sense distinció pugui desenvolupar la seva vida plenament, en qualsevol lloc del territori, i amb especial cura pel sector primari.

Catalunya ha de ser una societat cohesionada que garanteixi els mateixos drets i oportunitats a tota la població; que redistribueixi la riquesa per donar una vida digna a tothom i lluiti contra les desigualtats. En definitiva, ha de ser garantia de drets socials i la igualtat d'oportunitats. Volem una Catalunya inclusiva on tothom tingui cabuda i per això lluitem pels drets dels diferents col·lectius que hi viuen: infants, joves, persones amb discapacitat, migrants... Hem de poder garantir donar resposta a tres necessitats bàsiques de les persones: l'autonomia personal, l'exercici dels drets i deures de les persones, i la compensació de les limitacions personals o socials. La consolidació dels Serveis Socials com a quart pilar de l'estat del benestar necessita un primer nivell d'atenció a la ciutadania robust i acceptat socialment. Aixecar la mirada dels debats endògens i ser ambiciosos són requisits imprescindibles per assolir-ho. Un model centrat en la persona (i en el seu entorn) i no tant en la problemàtica que presenta. Aquest enfocament ha de potenciar l'apoderament de les persones i la

seva autonomia, tot optant per incrementar el treball comunitari i el treball amb les famílies (o entorn proper).

La millor política social és crear feina qualificada, d'alt valor afegit, perquè és la base perquè tothom pugui treballar, tenir un sou digne i poder gaudir d'un estat del benestar adequat per a la nostra generació de riquesa. Òbviament, un país en què el 40% dels impostos que paguem marxen i no tornen no és un país que ofereixi el grau de benestar que mereixen els seus ciutadans.

Aquest també és un dels motius principals pels quals volem assolir un estat independent: perquè els nostres serveis públics, de gestió pública i concertada, puguin treballar al seu màxim rendiment i oferir garanties de qualitat per tal que Catalunya pugui afrontar tots els reptes socials i econòmics que els canvis globals ens depararan aquests propers anys. L'estructura centralista de l'Estat espanyol impedeix fins i tot que Catalunya pugui tenir un salari mínim propi, més elevat, i en consonància amb les necessitats, el nivell de vida i la productivitat de la nostra economia. Aquest mateix fenomen el vivim en instruments com la renda mínima, en què els catalans amb menys ingressos sovint no poden accedir a les ajudes a causa d'un disseny en el repartiment que no té en compte el cost de la vida a Catalunya.

El nostre país ha estat sempre el de la gent que es guanya la vida treballant. Treballadors i autònoms, ramaders, pagesos i pescadors, empresaris i emprenedors que cada dia lluiten per un futur millor en progrés i benestar. I l'administració pública ha d'acompanyar aquesta voluntat amb unes estructures eficients, al servei de la gent. Els objectius han de ser la generació de riquesa, dins dels paràmetres de la sostenibilitat necessària, i el repartiment equilibrat d'aquesta riquesa ha de tendir a eliminar desigualtats socials i territorials, tot respectant el paper de l'emprenedoria, el mèrit i la igualtat d'oportunitats com a valors socials clau per al progrés. És urgent, a més, digitalitzar l'administració pública per guanyar en eficiència i aconseguir que permeti una interacció fàcil i ràpida per al món empresarial i molt especialment per al món emprenedor.

El paper de l'administració pública catalana ha de ser també el de la cerca del màxim d'oportunitats de desenvolupament econòmic i social. Enfront dels eslògans del "no a tot" i de la intransi-

gència permanent, el nostre capteniment ha de ser el de l'anàlisi de cada cas tenint en compte la generació del màxim d'oportunitats, sempre buscant l'equilibri ambiental i social. Nosaltres som els de la Catalunya del sí: sí a un país lliure, amb oportunitats de progrés i de benestar per a tots els catalans.

J. La nostra memòria

Les darreres dècades el catalanisme i l'independentisme han centrat el seu relat històric al voltant de dos moments que de ben segur són claus per entendre el nostre recorregut com a nació, però que a la vegada no són els únics. La resiliència del poble català ha estat clau en aquests moments històrics.

La derrota de 1714, i l'aixecament posterior del país i la seva resistència contra l'ocupació borbònica ha estat i ha de ser un pilar fonamental del relat d'allò que som. La valentia d'aquells homes i aquelles dones que van defensar Barcelona fins a l'últim alè és un testimoni etern de la voluntat de ser i la voluntat de ser governats amb lleis i institucions pròpies del poble català. De l'onada de violència institucional, física i cultural que es va desfermar posteriorment a la derrota, encara en veiem les conseqüències avui dia.

De forma diferent, tot i que amb similituds, la memòria de la Generalitat republicana dels anys trenta ha estat sempre un referent. Els presidents Macià i Companys són part integral de la nostra memòria i el nostre ideari. L'un per haver dedicat tota una vida a la llibertat de Catalunya, confrontat l'exèrcit espanyol, marxat a l'exili i internacionalitzat el cas català fins a proclamar la República Catalana del 14 d'abril de 1931. L'altre per haver mantingut la dignitat de les nostres institucions fins al final i haver estat assassinat a mans del franquisme per ser el president de Catalunya. En el mateix sentit, cal un reconeixement als presidents Irla i Taradellas, per haver mantingut viu l'esperit de la Generalitat i del Parlament de Catalunya a l'exili durant prop de quaranta anys.

Tanmateix, cal que ampliem els nostres referents per entendre la profunditat amb què l'Estat espanyol ha intentat anihilar l'esperit nacional de Catalunya, per recordar que el greuge i l'espoli econòmic de l'Estat espanyol no és recent ni circumstancial, per recordar aquells homes i dones que, amb orígens sovint diversos,

han reconstruït el país després de cada desfeta i aquells que han resistit i intentat per tots els mitjans assolir la llibertat de Catalunya i la seva gent al llarg de la història.

Per simplificar. És hora que l'independentisme, capitanejat per Junts per Catalunya, inclogui en el seu relat historiogràfic el com i el per què el president Pau Claris i la seva generació van intentar separar-se de la corona hispànica proclamant la primera República Catalana el 16 de gener de 1641. Però també aquells que, com Prat de la Riba, han dedicat tota una vida a redreçar i reconstruir la nació de Catalunya, o els qui van lluitar fins al final contra les successives dictadures que ha patit Catalunya.

Els homes i les dones que van combatre el franquisme, que en van patir la persecució, les tortures a Via Laietana i fins i tot l'assassinat, menaven un combat que avui continuem contra un Estat espanyol que no ha superat el franquisme i que en conserva la ideologia i la forma de fer en les seves estructures primordials. Per això cal el reconeixement i l'aprenentatge de les forces polítiques independentistes històriques durant el franquisme per la seva lluita nacional i pel seu colideratge en la lluita unitària de partits i de la societat civil com fou l'Assemblea de Catalunya. Lluita unitària que reconeixem compartida des del comunisme i el socialisme democràtic, la democràcia cristiana i el republicanisme fins a les diferents forces del nacionalisme i l'independentisme.

De la defensa de la llengua catalana d'Antoni Gaudí, arriscant fins i tot ser arrestat, fins a l'aportació universal dels modernistes o dels creadors del consolat de mar medieval que durant tants anys va ser referent en el comerç i el dret marítim del Mediterrani.

De la revolta dels remences del segle XV, que és reconeguda per la Unesco com la primera revolució social de la història i tingué lloc a casa nostra per lluitar contra els mals usos feudals i per la llibertat del poble. Una revolta gràcies a la qual es va constituir, segles abans que a bona part d'Europa, un sistema econòmic basat en la petita propietat, que posteriorment va ser fonamental per a l'arrencada industrial que començava a finals del segle XVII gràcies als petits productors d'aiguardent, simbolitzada per Narcís Feliu de la Peña i els seus escrits. D'una economia construïda en xarxa que ja anticipava l'àrea metropolitana actual des

de l'edat moderna, fins a la vaga de la Canadenca per demanar les jornades laborals de 8 hores i els homes i les dones que com Paco Candel van arribar a Catalunya en condicions duríssimes a mitjans del segle XX, com els occitans havien arribat segles abans.

Voluntat d'ésser i voluntat de lluitar per la llibertat plena del nostre poble. El record dels constructors de la nació però també dels presos polítics, els exiliats i els represaliats de la nostra història. Recordant sempre que els problemes de Catalunya i la persecució de la nostra llengua i institucions no són una conseqüència (només) del franquisme, sinó que venen de molt més lluny i han estat constants en tots els règims polítics que ha tingut l'Estat espanyol.

K. Països Catalans i Aran

Volem reforçar els lligams entre tots nosaltres perquè reivindicuem que la nostra nació va més enllà de les divisions imposades de la geografia administrativa espanyola i francesa. Els diferents territoris que formen els Països Catalans es veuen separats per diferents estats i administracions, tot i que compartim la mateixa història, identitat, llengua i cultura.

Per això volem fomentar la consciència de pertinença a cadascun dels territoris de parla catalana amb la idea de nació compartida, promovent la comunicació interdialectal entre les diferents variants de la llengua, difonent i practicant la cultura i tradicions compartides i donant-hi visibilitat als mitjans de comunicació públics del país.

Cal reduir els obstacles físics i d'infraestructures que ens separen, i enfortir els lligams per procurar la cooperació interadministrativa, econòmica i social en tots els àmbits. Els Països Catalans seran allò que els seus ciutadans i ciutadanes vulguem que siguin. Avui som un espai lingüístic, cultural i comunicatiu dividit políticament. Des de la col·laboració i el treball conjunt, però sobretot des del respecte mutu, hem d'aprofundir en aquesta relació fraternal comuna.

En els propers anys, que ben aviat han de transcórrer dins la República, cal aprofundir en el coneixement mutu i en la col·laboració per defensar els aspectes centrals de la nació que compar-

tim. De les experiències, èxits i fracassos dels uns i dels altres, en podem extreure lliçons sobre com defensar millor la nostra llengua i cultura, sempre recordant que l'ofensiva de l'Estat espanyol contra els nostres trets d'identitat és comuna a tots els territoris de parla catalana. Pel que fa a la Catalunya del Nord, cal que Junts per Catalunya doni el màxim suport a la nostra organització germana, Unitat Catalana, i a institucions com La Bressola i Ràdio Arrels, amb un llarg camí emprès per la societat civil per defensar la llengua a l'escola després de la seva marginació durant moltes dècades de l'administració francesa. També proposem intensificar tant com sigui possible la relació i les col·laboracions de Junts amb altres indrets de parla i cultura catalanes, com les Balears, l'Alguer i el País Valencià.

La Catalunya que construïm i la que volem plenament sobirana preveu avui la seva doble diversitat nacional amb l'existència de la Val d'Aran com a realitat nacional occitana. Aran és un País Occità plenament caracteritzat com una realitat nacional, política, econòmica, social, cultural i lingüística pròpia. El compromís de Junts és fer costat al reforçament de la identitat aranesa reforçant les seves institucions, com són el Conselh Generau d'Aran, el seu plenari, els terçons i els seus municipis. A més, Junts continuarà reforçant la seva cultura i la seva llengua, tot treballant perquè els aranesos i les araneses puguin exercir el seu dret a decidir, el seu propi dret a l'autodeterminació. Amb l'etapa actual de construcció de la República Catalana volem afavorir el suport dels aranesos i les araneses a la causa comuna de la llibertat i confluïr en les lluites araneses, perquè també és la nostra lluita per la sobirania nacional.

L. Barcelona: de capital de Catalunya a capital d'estat

Barcelona ha estat i és la capital de Catalunya i de la catalanitat ben bé durant els darrers mil anys. En els millors i en els pitjors moments de la nostra història col·lectiva. I sempre ha estat motor de la nostra renaixença com a poble. Avui, a més, és l'única gran ciutat europea que a la vegada és la capital d'una nació sense estat: Catalunya. Per una banda, cal prendre les mesures necessàries per tal de defensar l'ús i coneixement de la llengua catalana i els seus espais socials. Resulta dramàtic comprovar la falta de ganes, recursos i incentius en el camp de la integració de

les persones que han arribat a viure a la ciutat aquestes darreres dècades, i totes les administracions, encapçalades per l'Ajuntament de Barcelona, tenen el deure de defensar la llengua que ha fet de Barcelona el centre d'un país i d'un sistema polític, social i cultural. Si la llengua catalana hi esdevingués marginal, la provincialització de la capital seria inevitable. De la mateixa manera, la defensa del petit comerç i del patrimoni històric de la ciutat, que és el de tots els catalans, ha de ser de la màxima prioritat per a totes les administracions sense excepció. Mantenir vives les traces del nostre país és fonamental per construir un futur millor, basat en el millor de les nostres arrels. Una Barcelona que perdi la tradició, no tindrà terreny sòlid per construir el futur.

Barcelona és i ha de voler ser una de les grans capitals de referència mundial en tots els camps, però a la vegada ha de protegir la seva vida comunitària que li dona raó de ser. Per això cal promoure unes polítiques per una ordenació de qualitat de les externalitats negatives derivades d'aquesta obertura al món.

Per altra banda, la submissió de l'actual govern de la ciutat als dissenys de l'Estat espanyol no permeten a la capital de Catalunya explotar al màxim el seu potencial. Els barcelonins pateixen tant com la resta del país les conseqüències de l'espoli fiscal, de les imposicions dels tribunals i del domini de Madrid. Barcelona, doncs, necessita un estat que li vagi a favor, no que n'intenti absorbir el talent i els recursos. Barcelona, i tota l'àrea metropolitana, necessita una República Catalana que la situï al centre de tots els seus projectes i l'èxit de la qual estigui estretament vinculat a l'èxit de la ciutat. Cal remarcar que Barcelona ha d'interactuar amb l'àrea metropolitana d'una manera més eficient per tal de convertir Barcelona en una capital accessible i lligada a tota l'activitat comercial, econòmica, industrial i social de l'àrea metropolitana. Per això, a Junts per Catalunya farem tot allò que estigui a les nostres mans per guanyar l'hegemonia a la capital de Catalunya i per fer que aquesta recuperi el lideratge amb tots els ajuntaments del país. Ningú no defensarà més Barcelona que aquells que la voldrien capital d'un estat català independent competint d'igual a igual amb les grans ciutats del món i amb les eines necessàries per cuidar la pròpia gent. Barcelona ha de ser capital d'un estat català que articuli una regió europea que vagi de València a Marsella, de Saragossa a Tolosa de Llenguadoc, i

que interactuï amb les grans ciutats de la riba sud del Mediterrani com Alger i Tunis, amb voluntat de crear espais de cooperació econòmica, social i cultural. Barcelona, a més, ha de descentralitzar el talent arreu del país, no xuclar-ne el talent, i cooperar entre les petites i mitjanes ciutats del Catalunya, defugint d'una estructura centralista com la que manté l'Estat espanyol, i amb un model de territori descentralitzat.

Barcelona ha de recuperar la seva autoestima, la il·lusió per tornar a ser un referent a tots els nivells i per encapçalar els reptes globals planetaris. La nostra Barcelona viu del passat recent que va deixar el darrer govern Trias, la ciutat líder mundial en assistents a fires i congressos, la tercera destinació per implantar-hi start-ups, una de les tres destinacions turístiques més demandades d'Europa, i la quarta ciutat més innovadora d'Europa. Cal recuperar l'hegemonia a la capital de Catalunya i guanyar-hi les eleccions per fer de Barcelona la ciutat referent europea indiscutible en la innovació, en la tecnologia i la ciència, i en especial en la sostenibilitat com a repte global.

3. UN CAMÍ VIABLE CAP A L'ESTAT CATALÀ

A. Mandat i lliçons de l'1-O

L'1-O els catalans vam exercir el dret a l'autodeterminació. Dret que, com a principi fonamental dels drets humans que és, així quedà explícitament recollit a l'Assemblea General de les Nacions Unides del 4 i 5 de desembre del 1950. I el vam exercir sobreposant-nos a l'acció repressiva de l'Estat espanyol. Gràcies, sobretot, al coratge immens d'una ciutadania capaç de donar una de les lliçons de resistència pacífica més immenses de les últimes dècades a escala mundial.

De l'1-O se'n deriva un mandat: fer de Catalunya un estat independent en forma de República. És el moment fundacional de la República Catalana i un veritable acte de sobirania, és la llavor que ens mostra la possibilitat de culminar amb èxit el nostre procés d'independència. L'1-O ens indica que amb una determinació política ferma i una mobilització ciutadana continuada el procés d'independència és irreversible. La nostra prioritat política és, en aquest moment de la història del nostre país, implantar aquest mandat i fer-lo plenament efectiu.

El repte del moviment independentista avui no és, doncs, un repte de legitimitat: el dret a implantar la República el vam guanyar l'1-O. El nostre repte és materialitzar plenament aquell mandat. Així doncs, la vigència del mandat de l'1-O no està a disposició dels partits, sinó que emana directament de la voluntat del poble català expressada a les urnes.

El referèndum vinculava el Parlament de Catalunya a la proclamació de la independència, i autoritzava el govern del país a desplegar-ne els efectes i a establir amb el Govern espanyol un procés de negociació per transitar amistosament al nou status quo. Que la ferocitat policial i repressiva de l'Estat posés en perill el referèndum, dissolgués el Parlament i destituís tot el Govern de la Generalitat enviant-lo a la presó i l'exili i, per tant, trenqués tots els ponts per a una resolució negociada del conflicte, no solament no n'erosiona la legitimitat sinó que la reforça. Ens sentim i ens volem preocupats pel mandat de l'1-O per convicció democràtica. Però també ens hi sentim i ens hi volem preocupats pel mandat de l'1-O perquè sabem que la República Catalana és el millor instrument de què podem disposar per servir els nostres ideals de llibertat, igualtat, prosperitat, civilitat, cultura, diversitat i justícia social.

Tal com explica Preparem-nos del Consell per la República: "El referèndum de l'1 d'octubre és una fita mai assolida abans. Una fita que ja hem franquejat. És natural que l'unionisme vulgui buidar-la de valor; s'hi refereix sempre en termes negatius i despectius perquè vol diluir la importància de la nostra victòria sobre un estat que es creia totpoderós i, al mateix temps, afeblir les raons que ens incentiven a continuar lluitant per esdevenir plenament independents. Però l'independentisme no pot caure en el parany de devaluar el referèndum de l'1 d'octubre. Restar-li valor polític i simbòlic debilita la causa de la independència, perquè desincentiva que emprenguem de nou la mobilització que el va fer possible, i que és necessària per fer realitat la República Catalana". A Junts per Catalunya treballarem per construir un ampli consens d'actors polítics, socials i econòmics per donar i exigir respecte a la decisió expressada a les urnes i particularment a l'exercici del dret a l'autodeterminació, en el nostre cas ja exercit l'1-O i proclamat en la declaració d'independència del 27-O.

Per tot això és fonamental aprendre les lliçons derivades dels fets de l'octubre del 2017, i anar preparant el moment per activar la declaració d'independència i fer que sigui legalment reconeguda, prenent simultàniament les mesures necessàries per a protegir la voluntat expressada a les urnes, entre les quals el control efectiu del territori. L'octubre del 2017 l'Estat espanyol no va voler dialogar i va optar per desfermar una repressió inèdita en cap més estat de la Unió Europea des de fa dècades, tot embarcant-se en una deriva autoritària que dura fins avui. El conflicte contra la voluntat majoritària expressada a les urnes a Catalunya reiteradament des del setembre del 2015 ha servit per fer emergir les pitjors pulsions d'un estat que, tal com ara es demostra, va fer una transició fallida a la democràcia i no compleix alguns dels requisits bàsics per formar part de la Unió Europea.

Cal recordar que per tal de reprimir la voluntat dels catalans de construir un estat independent i d'intentar evitar (sense èxit) el referèndum de l'1-O, l'Estat espanyol es va veure obligat a dur a terme una operació que transgredia tots els estàndards d'una democràcia homologable europea. L'arribada dels vaixells de les forces de seguretat de l'estat la matinada del 20-S, els autobusos plens de policia espanyola cridant "a por ellos", els aplaudiments i banderes espanyoles en els comiats dels oficials enviats a Catalunya per reprimir tothom qui votés l'1-O no deixen espai al dubte: l'Estat es va comportar amb Catalunya com si fos un país ocupat. La violència exercida contra catalans de totes les edats que només volien exercir el seu dret a l'autodeterminació com a poble és i serà injustificable.

En aquest sentit cal tenir clar que les garanties que l'unionisme troba a faltar al referèndum de l'1 d'octubre són, totes i sempre, responsabilitat de la coerció o repressió de l'Estat. De ningú més. Si avui dia no hi ha hagut un referèndum acordat com a Escòcia, no ha estat per falta de voluntat de l'independentisme i el gran gruix de la societat catalana, sinó pel rebuig reiterat de l'Estat espanyol. És important recordar que quan el president Puigdemont, el setembre de 2016, va entonar el seu "o referèndum o referèndum", el primer era una invitació al pacte, al diàleg, a arribar a un acord amb el Govern espanyol sobre els paràmetres i els tempos del referèndum d'autodeterminació. Tanmateix, la resposta de l'Estat espanyol va ser un rebuig frontal a qualsevol negociació.

Igual que ho havia estat feia pocs anys quan els representants del Parlament de Catalunya Jordi Turull, Marta Rovira i Joan Herrera van dur al Congrés dels Diputats una proposta per transferir a Catalunya les competències per organitzar una consulta sobre el futur de Catalunya. La diferència amb una democràcia com el Canadà és flagrant, com podem veure recordant que el tribunal suprem canadenc afirmava que el Quebec té dret a la secessió “si els seus habitants així ho decideixen i respectant els drets de la resta de canadencs”.

Aquest rebuig i aquesta reacció repressiva però no ha sortit ni sortirà de franc per a l'Estat espanyol. Alguns rotatius, com el *The Economist*, ja el consideren una “democràcia defectuosa”, per fets com la falta d'independència del poder judicial. El Regne d'Espanya ha perdut suports a causa de la seva deriva repressiva entre la política europea i internacional, tal com es va poder observar en el vot sobre la immunitat del president Puigdemont i els consellers Comín i Ponsatí, en què quasi 300 eurodiputats van votar qüestionant el funcionament de l'estat de dret espanyol, i ha vist com pràcticament tots els processos judicials que han arribat a tribunals europeus han donat la raó a la causa independentista i òrgans com el Consell d'Europa han manifestat la vulneració de drets de l'Estat al moviment independentista.

L'Estat espanyol que va sorgir del franquisme no és un veritable estat de dret homologable als de la resta d'Europa i del món avançat, i molts dels seus poders i institucions més decisius mantenen les seves arrels culturals en la dictadura. Tot això s'ha vist absolutament clar arran del desafiament pacífic al qual els independentistes catalans van sotmetre l'Estat durant la legislatura 2015-2017. Després del referèndum de l'1-O, el govern de Catalunya va optar decididament pel diàleg i la mediació. L'Estat va rebutjar aquesta oferta de negociació. L'octubre del 2017 es mostra el menyspreu al diàleg de l'Estat espanyol a la vegada que ja se'ns indica que una autèntica negociació no arribarà sense una mobilització ciutadana i una acció política determinada que assumeixi l'enfrontament democràtic com a inevitable. Des de l'octubre del 2017 ja sabem, per tant, que el diàleg sense coherència i fermesa en l'acció política és, amb tota seguretat, un camí estèril que no aporta sortida ni respon al nostre anhel de llibertat per la manca de resposta política de l'Estat.

En la mateixa línia, la taula de diàleg, inclosa a l'acord de govern de 17 de maig de 2021, no ha donat cap resultat, en més d'un any, a banda d'una reunió i una foto. Qualsevol excusa ha estat suficient per endarrerir l'anunci de dates de trobada, i tampoc en cap cas l'Estat espanyol no ha acceptat que el motiu de diàleg en aquesta taula ha de ser només la resolució del conflicte amb Catalunya, a partir del dret a l'autodeterminació i l'amnistia per a tots els represaliats i represaliades, tal com havia aprovat el Parlament de Catalunya. La taula de diàleg podria haver estat una bona opció per avançar en una resolució del conflicte respectuosa amb el dret a l'autodeterminació de Catalunya si hi hagués hagut voluntat del Govern espanyol, de la mateixa manera que podria haver servit per guanyar aliats internacionals. Tanmateix, la falta d'un relator i el rebuig a parlar sobre l'amnistia i l'autodeterminació l'han convertida en un instrument perjudicial.

La taula de diàleg, tal com ha estat configurada, ha enviat un senyal erroni tant a l'interior com a l'exterior del país. Per una banda, ha desmobilitzat el mateix moviment i, per l'altra, ha assenyalat internacionalment que el conflicte català es troba en vies de resolució sense la participació d'actors externs. Un fet que és rotundament fals i no es pot continuar mostrant així perquè projecta una imatge errònia de la situació política actual.

Aquesta és la veritable conclusió a la qual ens condueix el principi de realitat: sense enfrontament difícilment hi haurà una negociació real amb l'Estat espanyol. Un enfrontament que ha de tenir caràcter pacífic, democràtic i no violent amb la determinació d'assumir els riscos de la repressió, i que rebutgi la por amb la qual l'Estat intenta desmobilitzar el procés d'alliberament nacional. Per culminar el procés d'independència cal una revolta democràtica com la que ja vàrem començar a viure l'octubre del 2017.

Junts no renunciarà a exercir totes les accions polítiques necessàries per fer efectiva la independència de Catalunya, sempre que siguin democràtiques i no violentes. L'Estat no cedirà i no respectarà el dret a l'autodeterminació (ja exercit) del poble de Catalunya i no s'asseurà a negociar si no se'l força. L'enfrontament i mobilització ciutadana, en favor de la República Catalana, ha de trobar en tot moment la complicitat en les institucions, per impedir que actes de desobediència cívica impulsades per

la ciutadania siguin reprimits per aquelles institucions pròpies a qui justament es pretén dirigir el compromís en els objectius comuns i duent a terme els canvis necessaris per retirar la Generalitat de les causes legals en marxa i per tal de no haver-ne d'iniciar cap més.

L'Estat espanyol no accedirà mai a una negociació amb Catalunya que tingui per objecte l'exercici del dret d'autodeterminació ni per bona fe, ni per acceptació del principi democràtic, independentment de quina sigui la majoria partidària de la independència, per àmplia que sigui. Per això, l'eixamplament de la base electoral i social de l'independentisme és del tot convenient, però no és ni molt menys suficient per tal de doblegar la resistència de l'Estat. Amb l'eixamplament de la base no n'hi ha prou. Perquè l'Estat espanyol no és ni el Canadà ni el Regne Unit i no reacciona amb el mateix esperit democràtic a un desafiament pràcticament idèntic al que van haver de gestionar aquests altres dos estats, també occidentals.

La base de l'independentisme es consolida i la seva determinació creix quan defensa els seus drets i resisteix a la repressió, però sobretot quan presenta i impulsa propostes d'acció útils. L'exemple més clar en aquest sentit és el referèndum de l'1-O, i no quan es cau en estratègies vacil·lants. Perquè no solament en volem ser més, també cal que siguem més determinats. L'1-O és el millor exemple de determinació col·lectiva. En conseqüència, Junts assumeix plenament com a estratègia per assolir la plena efectivitat de la independència de Catalunya l'enfrontament amb l'Estat espanyol utilitzant la desobediència civil organitzada i la no cooperació de manera democràtica. Aquest ha de ser compatible amb qualsevol d'aquestes dues situacions: forçar una negociació amb l'Estat (que tingui com a objectiu un eventual referèndum acordat) o assolir la independència a través de la via unilateral com a conseqüència de la impossibilitat d'arribar a una sortida pactada.

En qualsevol cas l'1-O i la declaració d'independència del 27-O són vigents en tant que un nou referèndum només podria tenir algun sentit en cas que estigui acordat amb l'Estat i que hi hagi les garanties que se'n respectarà el resultat, cosa que actualment sembla impossible. La propiciació d'una negociació real

amb l'Estat espanyol ha d'impedir acceptar rebaixes de plantejaments o renúncies als objectius. L'estratègia de l'enfrontament és inevitable perquè Europa (i el món) només ens reconeixeran si persistim i ens convertim en una veritable qüestió internacional. Cal fer-ho de manera que la independència sigui vista com la millor solució a aquest problema, tant per als ciutadans catalans com per a la comunitat internacional.

L'estratègia de Junts per Catalunya passa per exercir desacomplexadament el poder de les nostres institucions i també perquè cada grup de Junts al territori i a les institucions es plantegi accions concretes per tal d'augmentar la força de l'independentisme en la seva àrea d'influència territorial. Això comportarà, a més, un desgast del poder de l'Estat a Catalunya en tots els nivells.

És un deure de l'acció política de Junts identificar-se com el partit de la proposta, impulsora dels canvis estructurals que el país necessita, en tots els camps de la vida social, política, econòmica i institucional. Fer del partit una eina útil al servei de la transformació ha de ser el segell de la nostra identitat com a formació política, nascuda amb els valors de l'1 d'octubre i en la primera meitat d'un segle que esdevindrà el segle del canvi de paradigma en què volem que l'empremta de Catalunya es trobi a l'avantguarda en tots els camps de la recerca aplicada a la vida. Ens comprometem a ser en aquest sentit proactius a partir de la nostra presència a les institucions, en el teixit social, en tots els marcs de la vida pública, i ser impulsors d'un país renovat amb l'objectiu de crear noves formes de governança democràtica en un país que volem amb equitat social, sostenibilitat ecològica i dinamisme econòmic. Junts, partit de govern, de proposta i de revolta. Junts vol ser un partit present a totes les esferes de l'espai públic del país, conscients que el poder emana de la gent, de la seva capacitat d'organització i d'acció. En aquest sentit, ens comprometem a organitzar-nos per tenir un paper proactiu en tots els espais socials, sindicals, econòmics, universitaris, ambientals, institucionals..., impulsant debats i propostes innovadores de canvi, afavorint l'increment de les sobiranes que emanen de les mateixes organitzacions i de la gent. Prenent consciència que tots hem de ser actius en la construcció d'un país nou. És així, construint un país nou, que assumim una actitud de revolta, perquè és allò nou el que sovint esdevé subversiu pel fet de

substituir allò que es resisteix a morir. És per això que som independentistes, perquè tenim l'ambició de construir el nou país des de la mirada pròpia de la nació.

Cada càrrec electe o de lliure designació de Junts per Catalunya té l'obligació de plantejar-se i dur a terme aquelles polítiques que puguin reduir més la influència de l'Estat a Catalunya i augmentar el suport social per l'independentisme, tot construint una societat més lliure, igualitària i pròspera. Hem de ser exemple en aquesta desconexió amb l'Estat. Per tal que la independència avanci cal que a la desobediència civil s'hi afegixi l'enfortiment dels interessos econòmics de Catalunya, la palanca econòmica és fonamental per tal que l'enfrontament pacífic amb l'Estat espanyol sigui realment exitós.

Els càrrecs electes i de lliure designació de Junts coneixen i accepten els riscos que poden comportar l'enfrontament no-violent i els actes de desobediència. Tanmateix, a Junts no som partidaris del risc gratuït. Creiem que només té sentit córrer un risc si l'acció concreta que es duu a terme està incardinada en una campanya global, i es pot preveure raonablement que serà beneficiosa en el context d'aquesta campanya, d'acord amb els objectius que s'hi hagin marcat. És a dir, que se'n trauran més guanys que perjudicis. I en aquesta mateixa línia, defensem que és imprescindible protegir-nos sempre tant com puguem per evitar o minimitzar els possibles perjudicis.

Per acabar, el 14F suposa una confirmació clara de la majoria independentista, amb un 52% de vots i 74 diputats per continuar el procés de culminació i, de moment, en el primer any de govern, no hem avançat prou i cal fer un canvi de rumb per complir amb el mandat del 52% i de l'1 d'octubre. Junts, a través d'aquesta ponència, pretén posar sobre la taula una proposta a negociar amb els altres partits i entitats independentistes, per culminar el procés d'independència. Tanmateix, si no hi és, tampoc no ha de ser impediment per continuar el nostre camí. Cal que quedi constància que Junts entén que l'exercici del poder polític de la Generalitat de Catalunya, el Congrés i el Senat, Diputacions, Consells Comarcals, ajuntaments i altres ens públics, ha d'anar coordinat amb els espais exteriors i independentistes, lluny de les urpes de l'Estat, per exemple pel Consell per la República.

B. L'exili i el Consell per la República: una institució republicana

A principis de 2018, el govern a l'exili encapçalat pel president Puigdemont va proposar la creació d'una institució 100% republicana, allunyada de l'abast de l'aparell jurídic de l'Estat. Per aquest motiu va ser creat a Bèlgica el Consell per la República (CxR), dipositari del mandat de l'1-O amb la voluntat de treballar per fer-lo possible i aconseguir la República Catalana. El Consell, juntament amb les institucions de l'interior i les forces polítiques i entitats socials independentistes, hauria de capitanejar el procés d'implantació de la República Catalana.

Junts per Catalunya des de la seva independència com a partit i moviment polític reconeixen aquesta institució, com ho fa extensiu a les institucions en les quals Junts té presència. Creiem que el CxR és el millor espai en què es pot bastir una estratègia unitària de la diversitat de l'independentisme i treballarem en aquest sentit. Junts recomanem als nostres afiliats que s'impliquin al CxR i reconeixem la xarxa de representats a l'exterior creada recentment i animem els ens municipals en què tenim presència a signar acords amb el Consell en la línia iniciada per l'Ajuntament de Torres de Segre.

Creiem que el CxR, encapçalat pel president Puigdemont i vicepresidit pel conseller Comín, serà decisiu per a la consecució de la República Catalana i posem en valor el document Preparam-nos, aprovat el desembre de 2020, com també l'esperit polític que l'impulsa.

Per altra banda, l'exili encapçalat pel president Puigdemont ha demostrat dia rere dia que el problema dels catalans amb l'Estat espanyol no és amb un jutge o amb una jerarquia judicial, sinó amb tot un entramat polític, judicial, mediàtic, judicial i policial, que té com a únic objectiu la venjança contra l'independentisme català i que està disposat a avantposar la unitat d'Espanya a qualsevol dret. Les victòries judicials a Bèlgica, Alemanya, Escòcia, Itàlia o Luxemburg posen de manifest l'autoritarisme de l'Estat espanyol i l'atac als drets i les llibertats fonamentals els darrers anys i són una de les bases sobre la qual cal continuar construint la internacionalització del cas català. La lluita i la persistència de l'exili són, doncs, part nuclear d'allò que és Junts per Catalunya.

C. Del dir al fer

El Govern i el Parlament de Catalunya van organitzar el referèndum de l'1-O amb el suport del poble, disposat a protegir les urnes amb el propi cos. Aquest fet, extraordinari a Europa, va ser possible perquè en els anys anteriors hi va haver un augment de credibilitat. Els fets i els discursos anaven de la mà, i van facilitar la confiança mútua entre ciutadania i classe política. Sense credibilitat el referèndum de l'1 d'octubre no hauria estat possible; la confiança que hi hauria les urnes, les paperetes i el cens en col·legis electorals formals va sorgir sense necessitat d'explicar d'on venien les urnes i qui tenia les paperetes.

En aquest text partim de la base que, per tal de poder posar en marxa qualsevol full de ruta cap a la independència, en paral·lel cal recuperar la confiança entre ciutadania i els seus representants polítics. Considerem que els darrers anys hi ha hagut errors que han minat aquesta confiança. És necessari, doncs, que l'independentisme promogui polítiques per mitjà de les institucions que serveixin per portar el país a l'objectiu de tenir un estat independent. També serà necessari assumir que recuperar la credibilitat implica demostrar que s'està disposat a defensar l'objectiu i pagar un preu per les idees que es defensen.

Perquè, com malauradament s'ha demostrat, defensar la independència de Catalunya a l'Estat espanyol comporta persecució política, mediàtica, judicial i econòmica. Tenir com a objectiu evitar la repressió de l'Estat al preu que sigui és una solució contraproduent a mitjà termini, ja que acatar les imposicions aniria creant de mica en mica un marc legal contrari als interessos de Catalunya amb un fals consentiment de les seves institucions. Però a la mateixa vegada, cal saber discernir quins actes de desobediència institucional són estratègicament poderosos i ens acosten al nostre horitzó de llibertat i quins causen un desgast i un retrocés dels mitjans per aconseguir la independència del nostre país. També serà necessari assumir que recuperar la credibilitat implica que s'ha de passar de les paraules als fets. La credibilitat es referma amb l'honestedat, alhora que cal demostrar que s'està disposat a pagar un preu per les idees que es defensen.

Afrontar la culminació del procés d'independència no serà fàcil, i caldrà una gran confiança mútua entre ciutadans i els seus repre-

sentants polítics. Per això caldrà recuperar un discurs d'il·lusió que susciti aquesta confiança, allunyant-nos de les divisions partidistes i passant a accions determinants que motivin la participació ciutadana. Tanmateix, hi ha una idea que cal retenir. El futur del moviment independentista depèn de cadascuna de les persones que en formen part. De la seva coherència en les petites accions (fins i tot en les personals) i la utilització del poder polític que ens concedeixi la ciutadania al servei de la independència i la defensa de tot allò que identifica el poble català.

D. Preparem-nos, la segona volta de l'octubre i el desbordament democràtic

Tant les institucions com la societat civil s'han de preparar de manera sòlida i conscient si volem que el procés culmini amb èxit. Cal crear les condicions psicològiques, polítiques i materials per tal que l'estratègia d'enfrontament millori la correlació de forces amb l'Estat. Així, no es pot limitar a buscar només el desgast reputacional i polític de l'Estat. En aquest camp hem avançat molt des de l'octubre del 2017 fins ara i, de fet, el règim del 78 (i la seva imatge exterior) no havien estat mai en una situació tan fràgil com ara, en part a les seves contradiccions internes i també al descrèdit creixent de les seves pròpies institucions de referència, com és el cas de la Corona.

Tanmateix, és ingenu pensar que el desgast reputacional i de legitimitat de l'Estat serà suficient perquè aquest canviï.

El període de preparació previ a la culminació no serà curt ni fàcil. Caldrà assumir totes les accions que es puguin a través de les institucions, la resta les haurà de dur a terme la societat civil organitzada o el Consell per la República.

És probable que l'Estat espanyol tingui la temptació d'aplicar de nou l'article 155, perquè ha demostrat fins on és capaç d'interpretar el marc jurídic. Una forma de combatre aquesta situació pot ser traslladant la legitimitat democràtica a l'Assemblea de Càrrecs Electes formada per càrrecs electes de les diferents cambres de representació i també especialment del món local. Caldrà preparar-ne els mecanismes. En aquest mateix sentit, també cal tenir en compte la línia ascendent de VOX a l'Estat espanyol, amb repetides amenaces de supressió de l'autonomia, il-

legalització de partits i la judicialització constant de les decisions preses al Parlament de Catalunya. Junts cal que tingui presents totes les accions que pugui prendre l'Estat espanyol i treballar en els mecanismes necessaris per a cada situació.

Durant aquest període de preparació i com a part de l'estratègia conjunta, es faran també campanyes pedagògiques sobre els beneficis de la independència tenint en compte la singularitat territorial (municipal, comarcal, etc.), com també un treball intens intern per assumir els costos que caldrà entomar en termes repressius.

D.1. La taula de diàleg i el balanç de l'acord de govern

El 14 de febrer de 2021 els partits independentistes van superar el 50% dels vots a les eleccions per primera vegada, i fruit d'aquells resultats, es va arribar a un acord de govern, ni fàcil ni ràpid, amb ERC per tal de culminar el mandat de l'1 d'octubre.

La taula de diàleg entre governs podria haver estat una eina útil, però l'execució, com hem dit abans, ha estat perjudicial i no ha complert amb les directrius marcades pel Parlament de Catalunya, en línia amb el que reclamava Junts. Malauradament ha transmès una falsa aparença sobre la situació real a Catalunya, i ha normalitzat un embat repressiu que a molts ulls internacionals ha quedat tapat per aquesta aparença de diàleg que en realitat no és tal.

La proposta de Junts era la de l'enfrontament democràtic directe amb l'Estat, sense tancar en cap moment la possibilitat al diàleg, però amb presència de mediador i amb voluntat real de negociar de l'Estat. Érem conscients que la taula de diàleg per si sola no seria suficient i, per tant, es va incloure a l'acord de govern la preparació de l'embat democràtic, amb la participació dels tres partits independentistes, com també les entitats més representatives de l'independentisme i en coordinació amb el Consell per la República.

Durant aquest primer any de taula, en el qual Junts no ha participat perquè les persones proposades van ser vetades, no s'ha avançat més enllà d'una reunió de constitució, una foto sense cap profunditat en els temes tractats i una absoluta falta de respecte a les institucions catalanes del president del Govern espanyol, que va evitar quedar-se a la trobada.

Junts va acceptar aquesta situació perquè és fidel als seus compromisos i és part signant de l'acord de govern, però en cap cas no ha dit mai que calgués esperar dos anys per veure els resultats de la taula de diàleg, ni ha fet res per evitar que es pogués reunir i donar resultats fossin els que fossin.

Tenint en compte, com s'ha vist fins ara, la nul·la voluntat del Govern espanyol, ja no de negociar sobre l'amnistia o l'autodeterminació, sinó fins i tot per investigar i arribar fins al fons de l'escàndol del Catalan Gate, Junts considera que el recorregut de la taula, com a proposta que no ha estat mai realment materialitzada, arriba definitivament al seu final i no cal esperar els dos anys previstos en l'acord ERC-CUP.

Per aquest motiu, Junts proposa que el primer d'octubre de 2022, cinc anys després de l'acte de sobirania executat per la majoria de la ciutadania de Catalunya, es produeixi un punt d'inflexió. Després de cinc anys en què malgrat la repressió s'ha donat una oportunitat sincera al diàleg, és hora de reprendre el fil de l'1 d'octubre i de la culminació de la independència.

D'aquest moment, n'haurà de sorgir una proposta política que permeti tornar a recuperar la iniciativa, a activar a l'independentisme a través de la mobilització i a situar la independència del nostre país en l'agenda internacional. Una proposta política que ofereixi una oportunitat més per iniciar la fase culminant del procés d'alliberament nacional de Catalunya.

Per altra banda, l'acord de govern signat entre ERC i Junts contenia altres aspectes importants com la constitució de l'Espai de Coordinació Estratègica, que fins ara no ha estat constituïda i considerem bàsica per preparar la següent fase del procés d'independència o la coordinació política a Madrid, pràcticament inexistent.

Junts considera molt necessària la constitució d'aquest espai, i vetllarà perquè es posi en marxa al més aviat possible, amb tots els actors que hi creguin, per compartir aquesta ponència política i intentar consensuar amb els altres partits i entitats quins han de ser els pròxims passos en el camí cap a la independència.

Junts també considera que caldrà valorar en quin grau s'està complint l'acord de govern, i per això n'està preparant un balanç

que posi negre sobre blanc el grau de compliment, analitzi per què no s'ha avançat més i avaluï quines mesures cal prendre, sense descartar-ne cap. En aquest cas, Junts plantejarà a les seves bases la possibilitat de continuar o no al govern o prendre unes altres iniciatives adequades a la situació.

El concepte d'utilitat política, doncs, la pot exercir el govern o l'oposició, si així ho decidissin els màxims òrgans del partit i els afiliats, sempre que ens acosti més a l'objectiu final de la pervivència de la nació catalana i del benestar dels catalans.

D.2. Les relacions amb el govern i estat espanyols

Les relacions amb el Govern i l'Estat espanyol no han mai estat fàcils per a Catalunya, tampoc en les dècades que han passat des de la transició i la mort del dictador. Malgrat els intents reiterats per trobar un encaix a la realitat nacional de Catalunya dins l'Estat espanyol, aquest no ha estat possible. L'espoli fiscal, el maltracte permanent contra la llengua catalana i el model d'escola, la retallada de l'Estatut, les sentències recurrents contra qualsevol aspecte de l'autogovern català, el rebuig a reconèixer el dret a l'autodeterminació de Catalunya... Abans de l'onada repressiva iniciada la tardor de 2017, el manteniment de relacions d'igual a igual s'havia demostrat impossible. Des de llavors, la voluntat expressada per diverses institucions de l'Estat espanyol d'esclafar el moviment independentista només han empitjorat la situació.

Creiem que per tal de defensar els nostres interessos com a nació, cal actuar de forma valenta i exigent. Aquests darrers quatre anys, però part del catalanisme ha quedat atrapat en una espiral d'acomplexament, por i submissió absolutament irreconeixible.

Els partits tenim una inapel·lable responsabilitat. Som els qui hem de poder transformar allò que no funciona, fer créixer allò que té potencial i preservar allò que satisfà els ciutadans. I, sobretot, som aquells qui defensem els interessos de totes aquelles persones que viuen i treballen a Catalunya. Això només ho podrem fer si constituïm una República Catalana. L'última prova l'hem tinguda amb l'execució pressupostària de les inversions previstes per al 2021 del Govern espanyol, com ha passat en les darreres dècades. L'enèsim incompliment, adduït per raons burocràtiques, no pot enganyar ningú: al Govern i l'Estat espanyol

perviu una voluntat d'asfíxia econòmica premeditada amb Catalunya. Aquesta inexecució dels pressupostos és reiterada, amb una mitjana inacceptable aquests darrers dotze anys. El fet que l'incompliment pressupostari afecta tots els catalans, independentistes o no, és un missatge que cal insistir a tort i a dret perquè arribi a tots aquells que encara creuen en l'Estat espanyol.

Per altra banda, aquests anys l'Estat espanyol ha anat deteriorant la seva reputació internacional i ha anat acumulant crisis internes de difícil resolució: una cúpula judicial de mentalitat autoritària; un exèrcit que no ha trencat mai amb la cultura política franquista; unes elits econòmiques que han anat buidant la riquesa de les regions espanyoles en favor de la capital del regne, i una monarquia corrupta, que ha estat incapaç de trencar el cordó umbilical que l'uneix irreversiblement amb la dictadura.

Som servidors públics, i veient aquesta situació tenim l'obligació de donar el millor de tots nosaltres per aconseguir el millor per a tots. I en aquesta missió que tenim, la nostra actitud ha de ser d'absolut desacomplexament i valenta, assumint tots els riscos que el fet de plantar cara suposa. Per això, tot càrrec orgànic i institucional de Junts és conscient que la independència és prioritària a la conservació de qualsevol càrrec institucional o orgànic, de manera que tots i cadascun dels càrrecs saben i accepten que arribat el moment, i per al compliment del mandat de l'1 d'octubre, per la via de la desobediència o uns altres mitjans, la inhabilitació o qualsevol altra conseqüència jurídica, és un peatge inherent al càrrec i no pot ser mai motiu per deixar de prendre les decisions necessàries per assolir la independència de Catalunya. El partit es farà càrrec de les possibles sancions econòmiques que es puguin imposar en el camí cap a la independència, com també del sosteniment de les obligacions econòmiques personals prèvies de cada persona inhabilitada i durant tota la duració de la inhabilitació.

Per tant, ens mantenim en la política que hem fet aquests darrers dos anys respecte del Govern espanyol: ser exigents, no deixar-nos prendre el pèl, rebutjar frontalment un diàleg màgic i en cap cas practicar la política de l'"a canvi de res". A Junts per Catalunya no serem, doncs, socis del Govern espanyol que tolera i aplica la repressió i que a més no compleix ni els seus com-

promisos pressupostaris. I, evidentment, continuarem optant per una estratègia conjunta de l'independentisme al Congrés i al Senat per resistir i esdevenir, de manera tangible, el braç granític i potent de l'independentisme a l'Estat espanyol.

L'estabilitat del govern espanyol no és un objectiu estratègic per a Junts per Catalunya, i no hi donarem suport. L'experiència ens ha demostrat que tant amb el PSOE com amb el PP al Govern espanyol, aquest no solament no ha tingut cap voluntat real de respectar els nostres drets com a poble, sinó que a més ha justificat un cop i un altre les mesures repressives en marxa. Tant a l'interior de l'Estat espanyol com a l'exterior, ha donat una pàtina falsament democràtica en un Estat espanyol on malauradament perviu un esperit anticatalà i franquista.

Per això, no participarem en cap pacte en matèries d'acord pressupostari o de polítiques que no afectin els drets civils amb el govern central, ni en el marc del Congrés dels Diputats ni en les comissions bilaterals Estat - Generalitat, sense tenir-ne garanties clares de compliment. Qualsevol canvi en aquest punt haurà de ser validat prèviament per la militància. Mantenir Catalunya subordinada a l'Estat espanyol en contra de la voluntat del seus ciutadans i les pràctiques antidemocràtiques i repressives que fan servir contra nosaltres no poden continuar sortint de franc.

D.3. Política de pactes

“En aquest sentit, la direcció nacional de Junts impulsarà que els pactes i acords de govern siguin amb forces independentistes i la seva unitat d'acció al capdavant de les institucions del país. Quan el balanç del pacte o l'acord no compleixi aquestes condicions, caldrà renunciar-hi o replantejar-lo. Als ens municipals (ajuntaments), es prioritzaran sempre pactes amb partits o agrupacions d'electors que tinguin la independència de Catalunya dins del seu objectiu, però es respectarà l'autonomia local tenint en compte les diferents realitats polítiques territorials, sempre que el pacte permeti aplicar el nostre programa i defensar les nostres idees i propostes de municipi i de país. Pel que fa a les institucions supramunicipals, mentre hi hagi exiliats i represaliats, Junts pactarà de forma molt prioritària amb aquells partits que acceptin el dret a l'autodeterminació i condemnin la repressió. En aquestes s'hi posarà especial èmfasi, necessàriament abans

de les eleccions. Per això qualsevol decisió es prendrà cas per cas havent escoltat els representants de Junts a cada territori i tenint en compte el balanç de les accions concretes de Govern. Finalment, Junts proposarà a la resta de partits independentistes un pacte per assegurar que el màxim d'alcaldis i ens municipals i supramunicipals són encapçalats per l'independentisme.

D.4. Sobre els represaliats i la política antirepressiva

Des de l'octubre de 2017, el nombre de catalans represaliats per l'Estat espanyol per haver defensat el dret de Catalunya a esdevenir un estat independent no ha deixat d'augmentar i ja arriba a diversos milers.

Entre aquests hi ha els membres del govern de l'1-O que han estat empresonats o s'han vist forçats a marxar a l'exili per continuar la lluita a favor d'una república catalana. També els presidents d'Òmnium i l'ANC, que van ajudar a fer possible el referèndum. La política antirepressiva del moviment envers tots ells, malgrat que sempre hi ha coses a millorar, ha estat exemplar i un fet del qual podem estar orgullosos.

Tanmateix, com a moviment tenim dos vessants a millorar en la política antirepressiva: la defensa dels joves activistes que sense recursos ni xarxa pateixen judicis que els podrien condemnar a anys de presó i la defensa dels càrrecs de Govern i electes menys coneguts pel gran públic, però que pateixen igualment els efectes de la repressió i la seva amenaça permanent.

Començant per aquests darrers, i essent conscients que el mètode principal com l'Estat espanyol avui intenta controlar les institucions catalanes és la inhabilitació, és urgent que posem en marxa un sistema que en minimitzi els efectes i permeti als quadres polítics de Junts per Catalunya (estiguin al Govern, al Parlament o als municipis) exercir la seva tasca en defensa de Catalunya sense temor a les represàlies de l'Estat.

Per aquest motiu, els represaliats de Junts per Catalunya hauran de tenir una xarxa protectora durant tot el temps que duri la inhabilitació, com també un equip d'advocats al seu servei. Aquesta inhabilitació ha de ser una eina d'enfrontament amb l'Estat, que doni força a tot el moviment. Les persones de Junts que decideixin optar per aquesta xarxa protectora explicaran els efectes

de la repressió, denunciaran el cas als tribunals internacionals i contactaran amb homòlegs de tercers estats amb qui s'hagi tingut (o no) relació per internacionalitzar al màxim els efectes de la repressió de l'Estat.

Per altra banda, i tal com recollia la ponència de Junts de 2020, una de les primeres mesures postcongressuals que caldrà prendre serà portar als espais de coordinació del moviment independentista la constitució d'un fons que ajudi de forma sistemàtica tots aquells nois i noies, joves i grans, que es troben perseguits per la repressió de l'Estat per haver participat en manifestacions en defensa de la sobirania de Catalunya i la llibertat dels presos i exiliats.

Cap activista i cap càrrec polític no pot quedar sense protecció. Com en tot moviment d'alliberament nacional, és un deure de tots defensar i protegir tots aquells qui en formen part. Només així podrem afrontar amb garanties l'enfrontament institucional amb l'Estat i una mobilització permanent que desencadeni un desbordament democràtic que faci possible la independència de Catalunya.

Finalment, un apunt. En el camí per guanyar la independència, patir les represàlies de l'Estat espanyol sembla a hores d'ara inevitable tenint en compte el tancament del règim i la deriva autoritària empresa. Així doncs, cal un canvi de cultura política que no tracti els represaliats com a víctimes, sinó com un orgull i un exemple de lluita per a tot el moviment independentista i se'ls acompanyi com es mereixen perquè no se sentin desprotegits.

Per altra banda, en tant que el poder judicial i el sistema judicial de l'Estat espanyol són una part del conjunt de l'Estat que tracta d'impedir reprimint l'exercici democràtic dels drets nacionals de Catalunya i dels drets fonamentals de la ciutadania de Catalunya, especialment quan actua amb voluntat política d'avançar en la construcció democràtica d'un estat independent, hem de concloure que la seva justícia espanyola no és la nostra justícia especialment quan actua en contra del moviment independentista de Catalunya.

És per això que, a més d'articular les estratègies de defensa jurídica tant internament com internacionalment per fer front a

aquesta repressió que és política, es promourà un seguiment acurat i sistemàtic d'aquesta repressió judicial compilant-la perquè en un futur siguin revisades per la justícia de la República de Catalunya i, si s'escau, invalidades. A més, s'exigiran responsabilitats i compensacions en el seu moment a l'Estat espanyol respecte a les seves víctimes.

Per tal de fer aquesta compilació i seguiment s'impulsarà la creació d'un consell jurídic per a la justícia de la República de Catalunya que, si s'escau també, podrà pronunciar-se públicament sobre aquelles resolucions que consideri repressives / injustes de la justícia espanyola que afectin l'activisme polític en favor de la llibertat nacional de Catalunya i que no respectin l'exercici dels drets fonamentals de la població de Catalunya.

La composició i finançament d'aquest consell jurídic s'acordarà amb el Consell per la República, on podria estar adscrit, amb el suport i reconeixement explícit de les forces polítiques i entitats socials més representatives que treballen en favor de l'exercici de la sobirania de Catalunya. La seu d'aquest consell jurídic per a la República de Catalunya podrà no necessàriament ser dins del Principat, a valorar-ho en funció de facilitar la seguretat i independència en l'exercici de la seva missió.

D.5. Espoli fiscal i deute històric

La transició i la Constitució de 1978 van obrir una nova etapa a l'Estat espanyol que havia de consolidar el sistema autonòmic. La mateixa Constitució reconeix a l'article 138 que vetllarà per l'equilibri econòmic adequat i just, atenent al principi de solidaritat.

A la pràctica, i després de més de quatre dècades, s'ha consolidat un sistema de finançament, tot i les múltiples modificacions, clarament injust per a Catalunya i altres comunitats infrafinançades, en especial les que corresponen als Països Catalans. Les balances fiscals calculades en diverses ocasions han mostrat sempre valors propers al 8% del PIB català, que avui dia representa entre 18.000 i 20.000 milions anuals. L'Estat ha decidit aquests darrers anys no publicar les balances fiscals justament per no fer evident aquesta situació injusta del finançament de la Generalitat, però el Departament d'Economia ho ha anat fent amb les dades de què disposa i sempre amb un cert decalatge temporal.

Junts denunciarà permanentment l'infr finançament injust de Catalunya i com això afecta negativament la vida de tots els catalans i el seu progrés, indistintament a la seva ideologia o origen. Qualsevol demanda de la ciutadania per millorar el seu benestar que no podem atendre per manca de recursos, ha de trobar sempre una resposta del Govern i del nostre partit, explicant que el responsable darrer és el sistema de finançament. Milions de catalans es veuen afectats per aquesta manca de finançament, i cal que en siguin conscients amb explicacions amb rigor i transparència i amb campanyes que ho expliquin, especialment a les zones més afectades per la desinversió en infraestructures bàsiques.

Amb dades del pressupost de 2022, els catalans pagarem en impostos de l'ordre de 52.900 milions d'euros, dels quals al pressupost de la Generalitat només podrem gaudir de 35.100. És un reflex de la realitat que vivim i, per això en aquests moments, per primera vegada, el Departament d'Economia publicarà un pressupost alternatiu sense dèficit fiscal que ha de servir d'exercici per il·lustrar com la independència ajudarà a millorar el benestar de pràcticament tota la població. Sobretot cal que tots aquests greuges econòmics es facin arribar a tots els catalans i catalanes de manera objectiva i clara.

A Junts hem impulsat també la creació de la comissió del deute històric per tal d'estimar el dèficit acumulat del finançament de la Generalitat per l'Estat, i que inclourà, sens dubte, els incompliments de l'Estat amb Catalunya, el dèficit acumulat d'infraestructures, de la seguretat social i en general el dèficit acumulat de finançament públic des de la transició. Les estimacions del deute històric superaran de molt el deute públic català (actualment proper als 80.000 milions d'euros). El resultat d'aquesta comissió haurà de servir per negociar els actius i passius durant el procés de culminació de la independència.

Una república catalana naixerà, previsiblement, amb un deute públic baix, ja que el deute de l'Estat amb Catalunya serà molt superior al deute públic de la Generalitat, i permetrà que molts actius ara amb titularitat de l'Estat hagin de ser traspassats a la Generalitat per compensar, en el moment que es negociïn actius i passius.

És important posar en valor aquestes magnituds, amb l'aprovació

d'una majoria del Parlament de Catalunya per tal de, quan arribi el moment, poder negociar amb els creditors internacionals que tinguin interès a finançar la República Catalana.

D.6. Sobirania energètica, consum estratègic i desconexió econòmica

Entre les prioritats de Junts per Catalunya per preparar la culminació del procés d'independència es troba la vital importància de reduir la dependència dels oligopolis financers o energètics dependents del govern espanyol, que no solament donen un servei deficient i car als ciutadans i les PIME catalanes, sinó que a més actuen com a actors polítics favorables a la unitat d'Espanya quan hi ha moments de crisi, tal com vam veure i viure durant l'octubre de 2017.

Per això des del nivell del món local fins a cada departament del govern català, passant per consells comarcals i diputacions, s'emprendran aquelles mesures que s'alineïn amb l'augment de la sobirania energètica del país, com també la desconexió econòmica respecte de l'Estat espanyol. Aquests passos, petits o grans, han de servir per tal d'assolir, quan arribi el dia, un autèntic control del territori. Per assolir més sobirania energètica, per exemple, caldria renegociar la moratòria actual que dificulta molt l'extensió de les energies renovables, aplicar a Catalunya la directiva europea de comunitats energètiques locals o fins i tot fixar objectius de sobirania energètica a escala local, comarcal o de vegueria a curt i mitjà termini.

Encarem la qüestió amb la premissa de voler esdevenir un país autosuficient energèticament com a element explícit d'una voluntat de sobirania nacional. Així mateix, afrontar aquesta independència energètica en partir de tecnologies eficients i renovables, no solament esdevé la millor mesura de lluitar contra el canvi climàtic, sinó també la millor de les eines per amortir la volatilitat dels mercats, dotar Catalunya d'una garantia de subministrament i evitar la incertesa d'un subministrament energètic exterior de manera que ens permeti lluitar contra la pobresa energètica i oferir al nostre teixit productiu uns preus raonables i sobretot ben delimitats de l'energia. Per això Junts es defineix de manera ferma i decidida a favor d'impulsar les energies eòlica i solar. Cal establir plans d'actuació urgents en aquest sentit

per aprofitar aquestes energies que tenen tantes possibilitats al nostre país.

En aquest sentit, es prioritzarà l'augment de competència en el sector financer avui controlat per un oligopoli cada cop més controlat per Madrid, sigui amb l'arribada d'entitats internacionals, amb la conversió de l'ICF en un banc públic, l'opció per les fintech o l'empenta per crear una xarxa d'entitats financeres d'abast local i arrelat al territori.

Una altra mesura fonamental per assolir aquests objectius serà la preparació de l'Agència Tributària Catalana perquè qualsevol ciutadà català hi pugui pagar els impostos. Les institucions governades per Junts per Catalunya i els seus mandatariis seran els primers a predicar amb l'exemple i fer el mateix per tal de donar seguretat als ciutadans.

Cada càrrec electe o de lliure designació de Junts per Catalunya té l'obligació de plantejar-se i dur a terme aquelles polítiques que puguin reduir més la influència de l'Estat a Catalunya i augmentar el suport social per a l'independentisme, tot construint una societat més lliure, igualitària i pròspera. També de dur-les a terme un mateix quan sigui possible seguint el principi del consum estratègic. La desconexió de l'Estat espanyol ha de començar pels mateixos referents de l'independentisme.

D.7. Internacionalització permanent

El catalanisme polític i l'independentisme sempre han estat compromesos amb el moviment europeista. Per arrels, per vocació d'obertura i per sentit pràctic. Per aquest motiu encara avui, malgrat les decepcions que sovint provoca una Europa construïda més al voltant dels interessos dels estats que dels ciutadans i dels pobles, ens considerem euroexigents i creiem que precisament el que cal és una Unió Europea més forta democràticament, més capacitada per defensar els drets fonamentals arreu del continent.

És per tant en el si de la Unió Europea on desitgem construir una república catalana, disposada a cooperar amb els altres estats de la Unió per tal de construir un projecte europeu fort i amb veu pròpia arreu del món. Un projecte europeu amb voluntat de defensar la democràcia i els drets fonamentals als cinc continents,

com a base per crear una autèntica prosperitat econòmica, social i cultural. En aquest sentit cal ressaltar la gran importància d'obtenir els millors resultats en les eleccions europees tal com es va aconseguir l'any 2019 amb la candidatura encapçalada pel president Puigdemont.

Aquesta és la nostra voluntat i per formar-ne part de forma directa primer cal aconseguir que Catalunya esdevingui un estat independent. Per això, la cerca d'aliances internacionals i la internacionalització del dret del poble català a tenir un estat són tasques clau a les quals cal abocar tots els esforços.

En aquest sentit, la feina que fa el president Puigdemont des de i amb la resta de l'exili és primordial i ha de marcar el traç gruixut de l'estratègia política internacional de Junts per Catalunya i la seva representació institucional en matèria internacional.

El llenguatge en matèria exterior haurà de continuar essent clar en defensa de la validesa de l'1-O i del dret d'autodeterminació, com també de la voluntat de construir un estat català independent. Cal fer evident als nostres potencials aliats que la nostra voluntat és ferma per aconseguir aquests objectius.

També és fonamental que continuem mantenint el mateix discurs a Catalunya, Madrid i la resta del món sobre el fracàs de la taula de diàleg i el manteniment de la repressió del govern del PSOE malgrat les aparences. Explicar que un govern de PSOE i UP no és cap solució per a Catalunya i que els nostres drets com a poble continuen essent violentats tant com amb els governs del PP és fonamental. De la mateixa manera que és bàsic visualitzar el rol del PSOE en la legitimació d'estructures com la monarquia, o el rebuig a investigar el 17A o el Catalan Gate, evitant-ho fins i tot de la mà de VOX. Només així es podran desenganyar tots aquells observadors que, indiferents al futur de Catalunya, simplement desitgen que el conflicte s'apaivagui encara que sigui a costa dels nostres drets com a poble.

Lamentem la captura de la Comissió Europea dels estats i la inhabilitat manifesta per denunciar la fallida de l'estat de dret espanyol. La necessària mediació internacional entre Catalunya i l'Estat espanyol haurà de venir d'organismes internacionals o estats que hagin mantingut una posició neutral i de respecte als drets

fonamentals, tal com va demostrar el Consell d'Europa amb l'informe Cilevics del juny de 2021. Un informe que no ha estat respectat per l'Estat espanyol en pràcticament cap punt, per cert.

L'altra línia en què cal aprofundir, és clar, és la internacionalització de les violacions de drets civils i polítics a tots els tribunals europeus. Aquesta via, que cal explotar al màxim, pot ser clau per acumular un reguitzell de casos a escala internacional que demostrin el greuge permanent cap a Catalunya de l'Estat espanyol i, encara que no es guanyin tots, serveixi per fonamentar encara més la necessitat que Catalunya esdevingui un estat independent en la línia de la teoria de la secessió com a remei. Tot això pot obrir la porta al reconeixement internacional que Catalunya és discriminada de forma sistemàtica i pateix vulneració sistemàtica de drets humans individuals i col·lectius, la qual cosa permetrà avançar cap al reconeixement formal internacional al dret a l'autodeterminació de Catalunya.

Per assolir aquest objectiu, cal treballar de forma especial amb totes les democràcies del món, dins i fora de la UE, i sobretot cuidar les relacions amb aquells països que ells mateixos han exercit el dret a l'autodeterminació, que tenen el record de la colonització castellana, un gran respecte pels drets civils i polítics o les nacions sense estat.

Cal continuar treballant, doncs, perquè en el moment en què el poble català i els seus representants decideixin exercir el mandat de l'1-O i confirmar la proclamació de la independència, hi hagi el màxim nombre d'aliats potencials disposats a alçar la veu o potencialment a reconèixer-nos com a estat català independent. En aquest sentit cal treballar paral·lelament a tres nivells diferents, que es reforcen mútuament: opinió pública, parlaments i governs. Les tres esferes sumades seran claus per al nostre futur. Cal ser conscients que qualsevol aliança internacional, per modest que sigui l'actor, és útil per a la causa de la independència.

Per altra banda, en un món de canvi constant en què les amenaces han esdevingut globals, una de les principals obligacions del Govern és estar en disposició de garantir la seguretat dels catalans. Per això és imprescindible que Catalunya articuli un discurs i accions pròpies en matèria de seguretat nacional, i que abandoni aquells discursos que defensen la construcció d'un

nou país sense abordar la qüestió de la seguretat i entri de ple a aquells espais internacionals on es debaten i prenen decisions en aquest àmbit.

Finalment, un apunt. Proclamar la independència i rebre el reconeixement d'altres estats no és automàtic ni senzill. Requereix que el poble català i les seves institucions demostrin primer un control del territori i una ferma voluntat de defensar de forma pacífica i democràtica la seva voluntat d'esdevenir un estat independent. Cal, doncs, preparar-se i preparar el país per aquest període de temps que és indeterminat i en què cal planificar bé diferents situacions que es puguin anar produint. Tota la feina que fem internacionalment, mentrestant, haurà d'anar orientada a preparar aquest moment i aquestes situacions. En aquesta ocasió, tota demanda internacional perquè es forci un diàleg d'última hora ha d'estar lligada a garanties de compliment. Cal recordar que durant els dies decisius és habitual que els països que estan a punt de proclamar-se com a independents rebin tota mena d'amenaques.

En el camp internacional cal, doncs, molta claredat en el discurs, estratègia amb els aliats, molta feina i temprança quan arribi l'hora.

D.8. El rol del Govern de la Generalitat

A Junts per Catalunya creiem que la divisió entre gestió i conviccions no té sentit i que és fonamental que l'acció de govern (a tots nivells i especialment en el cas de la Generalitat) estigui basada en una presa de decisions i prioritats que incloguin en la gestió del dia a dia les nostres conviccions més profundes. Cada política pública ha de ser analitzada des del punt de vista de la sobirania i l'enfortiment del nostre teixit social i econòmic.

Per aquest motiu l'acció legislativa i de govern ha de suposar a tots els nivells institucionals un avenç verificable en el procés d'independència. De totes les accions legislatives i acords de govern es farà en aquesta clau una valoració pública per assegurar que aconseguen la defensa dels elements d'identitat nacional i, alhora, que s'avança cap a la independència. A més, els nostres consellers del Govern de la Generalitat presentaran un pla per caminar cap a la independència des del Govern. Allunyar-nos de l'Estat espanyol i construir l'estat que ens cal: aquest

ha de ser el nostre full de ruta des del Govern, i en retransmetre als afiliats en cada Consell Nacional.

En la mateixa línia, i en el marc del debat de política general, proposarem una resolució perquè cada departament promogui i apliqui mesures concretes que facilitin la desconexió econòmica i política de Catalunya envers l'Estat espanyol.

No es podria entendre un procés d'independència en què el govern que l'ha d'impulsar des de l'interior no mantingui una actitud partidària de l'enfrontament. Per això les institucions han d'assumir el seu rol en aquest procés; que tot el que hagin de fer en la gestió de l'autonomia no esdevingui un obstacle en el camí cap a la independència. No es podria entendre un procés d'independència en què el govern que l'ha d'encapçalar des de l'interior no mantingui una actitud partidària de l'enfrontament.

Per això les institucions han d'assumir el seu rol en aquest procés, que tot el que hagin de fer en la gestió de l'autonomia no esdevingui un obstacle en el camí cap a la independència. En aquest mateix sentit, no és imaginable que es pugui assolir la independència si les forces independentistes no ens mantenim com a clares guanyadores en els successius processos electorals i, en conseqüència, assumim el màxim de poder possible a les institucions i administracions catalanes. Per molt supeditat que estigui aquest poder a Madrid ara mateix, és preferible que el tinguem a les nostres mans. Junts vol posar les quotes de poder que obtinguem al servei de la millor gestió possible del dia a dia, no cal dir-ho, però també a disposició d'aquest enfrontament que hem de menar juntament amb la resta de forces polítiques independentistes i, sobretot, amb el que solem identificar com "el carrer", és a dir, la força de la gent i de les organitzacions civils.

D.9. Segona volta de l'octubre: Escòcia, els tribunals internacionals i la situació econòmica

Fins ara hem explorat la feina i els canvis objectius que cal dur a terme per tal de possibilitar un augment de confiança, credibilitat i mobilització que permeti fer realitat la independència.

Tanmateix, a la pregunta de quan estarem preparats per culminar el procés d'independència cal tenir en compte també diversos factors externs.

1. El referèndum escocès. La possible organització d'un nou referèndum d'independència a Escòcia, amb el permís de Londres o sense, podria obrir una nova oportunitat per posar l'autodeterminació al centre del debat europeu. Sigui quin sigui el resultat, la idea que les fronteres s'han de decidir de forma democràtica guanyarà força i això pot legitimar la voluntat del poble català d'esdevenir un estat independent.

En aquest sentit, aquest “efecte mirall” ha de ser promogut i difós internacionalment pel govern català a les institucions i organismes supranacionals, els països membres de la Unió Europea i la resta d'actors implicats tot connectant ambdós processos amb la intenció que el cas català formi part de la solució territorial que necessàriament s'haurà d'adoptar pel cas escocès. Aquesta estratègia política i institucional haurà de ser dissenyada i implantada en coordinació amb el Consell per la República.

2. El resultat de les sentències al tribunal de drets humans d'Estrasburg i al TJUE. No d'una sentència determinada, sinó el resultat global de totes les demandes presentades arran de les violacions de drets reiterades en els procediments engegats per l'Estat espanyol per reprimir l'independentisme, particularment per empresonar els membres del govern de l'1-O i els dirigents de la societat civil que van fer possible el referèndum que es van quedar en territori de l'Estat espanyol i les que afecten l'exili. Una condemna general europea a les mesures repressives, encara que no impliqui que ens donin la raó en tots els casos presentats, seria de gran importància.
3. La situació econòmica de l'Estat espanyol és delicada. El deute públic ha crescut fins al 122% del PIB, una xifra rècord preocupant, que sumat a la forta inflació dels darrers mesos i la tendència de fons de pujada de tipus d'interès, fan preveure que les despeses financeres tendiran a créixer significativament al pressupost públic. A això cal afegir que la UE ja fa mesos que està insistint que cal fer reformes estructurals a l'Estat que afectaran sens dubte la càrrega fiscal, les pensions i altres subsidis que poden significar un cop fort a l'economia espanyola i, per tant, una oportunitat de mostrar la República catalana com a única sortida per mantenir una societat del benestar.

4. La presidència del Consell Europeu per l'Estat espanyol a partir de l'1 de juliol de 2023, coincidint amb la campanya i posterior referèndum escocès, és una oportunitat única per mobilitzar-nos al carrer i, a escala internacional, mostrar l'anomalia democràtica que suposa un estat contrari a l'auto-determinació amb exiliats i represaliats polítics.

Aquestes quatre, doncs, són possibilitats i factors fora de control pel mateix moviment independentista que poden accelerar, canviar els tempos del procés o tenir una influència rellevant en la dinàmica interna.

El fracàs de la via dialogada aboca el país a una segona volta de l'octubre del 17, com l'única via perquè el poble català pugui gaudir en plenitud dels seus drets, llibertats i recursos. Les quatre situacions exposades de ben segur que hi tindran influència.

A Junts i més espais que s'hi vulguin sumar, caldrà trobar (o donar-hi suport), planificar i posar en marxa aquelles accions de desobediència civil, pacífiques, contundents i creïbles que permetin reactivar gran part de la societat catalana, per manifestar-se de forma indefinida i actuar de manera determinada, valenta i decidida, fins a conquerir la nostra llibertat col·lectiva. Aquesta llibertat se l'ha de guanyar el poble de Catalunya. Ningú no ho ha de fer, ni ho farà per nosaltres.

D.10. La declaració d'independència: una decisió col·lectiva

Junts per Catalunya defensa activar la declaració d'independència feta el dia 27 d'octubre de 2017.

L'activació de la declaració d'independència és el moment més delicat de tot el procés d'independència, és per aquest motiu que és fonamental evitar la precipitació. L'important és que tingui èxit i es faci en el moment adequat. Abans d'arribar-hi caldrà assolir cinc objectius que poc o molt ja hem esmentat anteriorment:

1. Una mobilització social organitzada disposada a esdevenir permanent.
2. L'existència d'una majoria parlamentària independentista.
3. Una entesa majoritària entre els actors polítics sobre la no-voluntat de l'Estat espanyol de negociar un referèndum

d'autodeterminació pactat.

4. La preparació de les estructures institucionals, econòmiques polítiques i socials.
5. Un cert nivell de suport internacional al dret a l'autodeterminació de Catalunya.

Tanmateix, com es pren la decisió definitiva? Més enllà de la constitució d'un espai estratègic constituït per institucions, CxR, partits i entitats, la confirmació de la declaració d'independència és una decisió que interpel·la tot el país, ja que els dies i setmanes previs i posteriors requeriran un esforç extraordinari de tots els actors institucionals, polítics, socials i econòmics implicats en l'assoliment d'un estat català independent.

Aquest esforç, més gran encara que el que es va fer per organitzar l'1-O, haurà d'implantar-se en tots els racons del territori català i, per tant, necessitarà el suport actiu del màxim d'actors en joc.

Per aquest motiu, es constituirà una assemblea que, encapçalada per la institucionalitat autonòmica i la republicana, però amb inclusió dels principals càrrecs electes municipals, nacionals, estatals i europeus, com també responsables de govern i principals representants de les entitats i partits independentistes, prengui la decisió final sobre l'activació de la declaració d'independència, que anirà lligada a l'aprovació d'una llei de transició nacional que serà actualitzada per tal de poder millorar i establir els millors ressorts, institucions i mecanismes per fer efectiva la independència, i que la seva activació es pugui dur a terme.

Aquesta decisió col·lectiva haurà de ser aplicada pel Parlament de Catalunya activant formalment els efectes de la declaració d'independència i, si s'escau, també pels ajuntaments. Seguidament es constituirà un govern provisional, encapçalat per la institucionalitat autonòmica i republicana.

D'aquesta manera, la solidesa de la decisió de culminar la independència de Catalunya serà més gran i permetrà defensar-la de forma conjunta per tots els actors implicats. La llibertat de Catalunya la guanyarem amb un gran desbordament democràtic.

4. CONCLUSIÓ: O INDEPENDÈNCIA O INDEPENDÈNCIA

Junts per Catalunya és un partit que va néixer arran del referèndum de l'1-O i per defensar-ne el mandat, que és vigent. I per això és un partit que creu fermament en la importància de defensar la llengua, el nostre teixit econòmic i social i treballar des les institucions al servei de l'enfortiment de la nostra nació i del benestar del poble de Catalunya. Només un estat català independent, una república catalana, podrà assolir plenament aquests objectius. Per això en aquesta ponència hem explicat què ens impulsa a existir com a partit i també quin camí convenim per assolir la independència. Segur que no és perfecte, segur que hi falten detalls o vessants que els redactors d'aquest text no hem sabut explicar o considerar, però considerem que és una bona base per culminar el procés d'independència.

Creiem que cal que l'independentisme faci un pas endavant per desencallar la situació causada per la repressió postoctubre, la llarga espera desencadenada per la Covid-19 i una taula de diàleg infructuosa. Per això considerem que aquest 1 d'octubre de 2022, cinquè aniversari del referèndum, ha d'esdevenir un punt d'inflexió per reprendre el camí cap a la independència.

Per aquest motiu no solament reconeixem la institucionalitat i el lideratge del Consell per la República, presidit pel president Puigdemont, sinó que reivindiquem un nou full de ruta, acordat pel màxim d'actors possibles de l'independentisme, que permeti al moviment avançar de nou en el camí de la independència, com també la definitiva creació d'un espai estratègic conjunt tal com preveia l'acord de govern i una política de pactes que prioritzi l'independentisme. Pel que fa a l'acord de Govern, el seu compliment serà avaluat i en cas que calgui prendre-hi mesures, la decisió serà sotmesa als afiliats.

En aquesta ponència expliquem també que no és un objectiu estratègic de Junts per Catalunya l'estabilització del Govern espanyol, que considerem que les accions repressives tolerades o iniciades pel Govern espanyol actual no han estat gaire diferents de les dutes a terme per anteriors governs i que, per tant, continuarem aprofundint en la línia de fermesa dels darrers anys. De la mateixa manera, tornarem a plantejar un front comú a Madrid

que permeti a l'independentisme exercir la seva força plenament i, en cas necessari, exercir una política de bloqueig conjunt.

El text proposa també una reforma de la política antirepressiva: que Junts per Catalunya posi en marxa internament una xarxa protectora per als mateixos electes, alcaldes, militants i càrrecs de govern que siguin perseguits judicialment pel seu rol en el procés d'independència o per la defensa de les nostres institucions. De la mateixa manera, Junts proposarà a la resta d'actors de l'independentisme la creació o impuls de les eines antirepressives col·lectives necessàries per als centenars d'encausats existents, sovint anònims per al gran públic, com també la retirada de totes les denúncies presentades per la Generalitat.

Per altra banda, aquesta ponència desgrana diverses propostes per avançar tant en la sobirania energètica com en la desconexió econòmica: tant des de l'ens local més petit fins al departament més gran del govern. També s'opta per la comissió del deute històric al Parlament de Catalunya com un instrument útil i imprescindible per entendre fins a quin punt l'espoli fiscal danya els interessos materials de tots els catalans i tenir més dades per preparar una eventual separació d'actius i passius. Pel que fa al govern, cada departament haurà de preparar i implantar un pla propi de mesures que facilitin la desconexió.

En aquest sentit, Junts per Catalunya presentarà dins del debat de política general de 2022 una sèrie de propostes destinades a preparar la culminació del procés d'independència. En cas que no s'assoleixi un acord satisfactori amb la resta de partits independentistes, i tenint en compte el balanç de l'acord de Govern, Junts plantejarà a les seves bases les iniciatives adequades a tal situació entre les quals la continuïtat o no al Govern.

Més endavant, la ponència posa en relleu la importància fonamental de la internacionalització i un discurs exterior fort per defensar el dret a l'autodeterminació de Catalunya, seguint la línia marcada pel president Puigdemont i l'exili. També assenyalem tres factors externs (procés d'independència d'Escòcia, sentències dels tribunals europeus o crisi econòmica) que tot i estar fora del control del moviment independentista, poden tenir un impacte sobre els tempos i les estratègies a seguir. Finalment, s'esbossa com podria desenvolupar-se l'activació de la declaració d'independència per tal de fer-la efectiva.

Així doncs, aquestes accions exposades en aquesta ponència han de servir per preparar-nos per a una segona volta de l'octubre del 17 i per a l'activació efectiva de la declaració d'independència del 27 d'octubre de 2017. El nostre objectiu estratègic com a formació política és culminar el procés d'independència i convertir el nostre país en un estat independent en forma de república. Amb aquest rumb treballarem cada dia tots els afiliats, electes i càrrecs institucionals de Junts per Catalunya.

Després de segles de repressió i dècades de menyspreu i intents fallits d'encaix dins l'Estat espanyol, l'1 d'octubre de l'any 2017 Catalunya es va autodeterminar com a poble. És el nostre deure treballar per posar en pràctica aquesta decisió.

O independència o independència.